

θέσεις, Προτάσεις, Πλαίσιο
για την

9^η Πανελλαδική
Συνάντηση

της

Αντιεξουσιαστικής
Κίνησης

8,9 Μαΐου 2010
Σχολή Νομικής
Αθήνα

Πρώτη μέρα Σαββάτο 8/5/2010:

- θέσεις/πλαίσιο Α.Κ. (τι είναι η ΑΚ).
- Εργασιακό (συγκεκριμένες δράσεις, εφημερίδα, κτλ)
- Μεταναστευτικό και No Border

Δεύτερη μέρα Κυριακή 9/5/2010:

- B-fest
- ελεύθεροι χώροι
- camping Αχελώου

θα διατυπωθούν απόψεις για:

- Αγροτικό
- Μαθητικό

Τι είναι η Α.Κ.

Στην εποχή μας παρατηρούμε μια γενικευμένη επίθεση του συνόλου της κυριαρχίας σε κατακτήσεις και δικαιώματα. Οι κρατούντες στο πλαίσιο της διαχείρισης της εξουσίας προσπαθούν να χτίσουν τη νέα συναίνεση στη βάση των ιδεολογημάτων της ασφάλειας και της διάχυσης ενός κλίματος φοβικού και απειλής. Στήνουν ένα ευρύτερο πλέγμα κυριαρχίας και επιβολής το οποίο περιλαμβάνει από νέου τύπου “χειρουργικούς” προληπτικούς πολέμους, τρομονόμους και αντιμεταναστευτικές πολιτικές έως και την επίθεση στην εργασία την παιδεία, την υγεία και την καταστροφή του περιβάλλοντος.

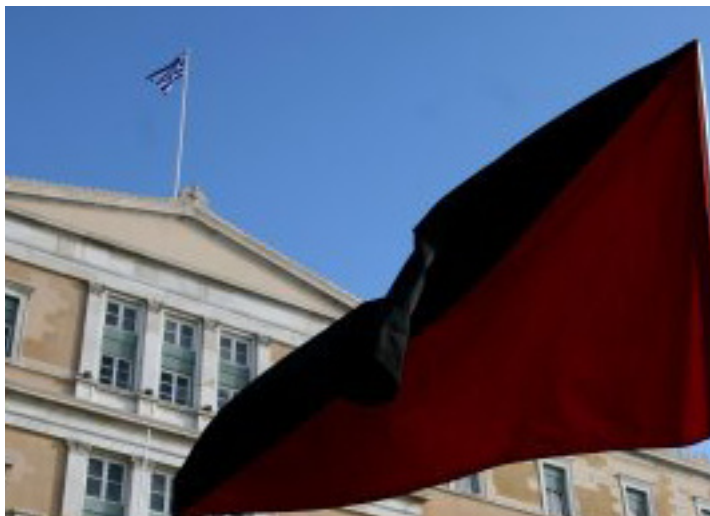
Οι καπιταλιστικές υποσχέσεις για ευημερία έχουν τελειώσει. Τα ιδεολογήματα της διαρκούς και αένανς ανάπτυξης και προόδου έχουν πλέον πέσει στο κενό ενώ κανένας μηχανισμός ενσωμάτωσης δε μπορεί να εκφράσει κοινωνικά σύνολα. Η κατάρρευση του μεταπολεμικού στάτους είναι ολοκληρωτική, ενώ η κατασκευή του νέου τύπου εσωτερικού εχθρού αδυνατεί να συγκροτήσει τον συνεκτικό μηχανισμό που επιδιώκει η κυριαρχία. Το σύστημα όχι μόνο δεν μπορεί να δώσει τις απαντήσεις στη δομική κρίση (κοινωνικοπολιτική, οικονομική) που διέρχεται αλλά παρουσιάζει δυσκολίες στην επιβεβαίωση των θεμελίων εγκυρότητας του. Έτσι, προσπαθεί να οικοδομήσει τους όρους επιβολής ενός ήπιου απολυταρχισμού.

Σήμερα δεν υπάρχουν περιθώρια για περιστροφές και ομφαλοσκοπήσεις, προκειμένου να στριμωχτούν για άλλη μια φορά όσα συμβαίνουν γύρω μας σε ιδεολογικά μανιφέστα. Οι ιδεολογίες που αναστάτωσαν τον κόσμο από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι τα τέλη του 20ου, τα κοινωνικά κινήματα που στηρίχθηκαν πάνω σε αυτές και τα πολιτικά σχήματα, που τις

εξέφραζαν, δεν άδειασαν μόνο από κόσμο, αλλά από ουσία και περιεχόμενο. Κανείς δε συγκινείται πια από καμιά μεγάλη υπόσχεση, καμιά σημαία, κανένα λάβαρο, ούτε κόμμα, ούτε οργάνωση, ούτε συνδικάτο, ούτε σωματείο που αναζητά ακόμη τη δικαίωση στο παρελθόν του, για να επιβεβαιωθεί στο παρόν και στο μέλλον. Ο κοινωνικός ανταγωνισμός σήμερα απαιτεί την κριτική και πολλές φορές επώδυνη αποτίναξη όλων των σημαδιών του παρελθόντος.

Δε χρειάζονται αμοιβαίες υποχωρήσεις, για να είμαστε αυτό που ήμασταν. Τουναντίον, χρειάζεται κριτική ρήξη με το παρελθόν, σύνθεση και άνοιγμα για να είμαστε αυτό που μπορούμε να γίνουμε. Οι -ισμοί δεν εξυπηρετούν πια καμιά κοινωνική αναγκαιότητα, ούτε ως πρόσχημα, ούτε ως πίστη. Γι' αυτό, πέραν κάθε παρεξηγήσεως, ρήξη με το παρελθόν σημαίνει ρήξη με τα επιτροπάτα και τα καπετανάτα των -ισμών, ρήξη με τις εμμονές των ιδεολογιών, ρήξη με τη γκρίνια των πολιτικών αιρέσεων και ρήξη με την αυταξία των μεγάλων υποσχέσεων, που σε πρώτη φάση επιτρέπουν τη συμμετοχή και στην αμέσως επόμενη την απαγορεύουν υπαγορεύοντάς την. Οι παραδοσιακές συλλογικές πολιτικές οργανώσεις έπαψαν να είναι και συλλογικές και οργανώσεις. Κι αν έμεινε η ιδεολογία αμανάτι σε ορισμένους, έμεινε για να μην καταρρεύσει και το τελευταίο στήριγμα της παράστασης που έχουν για τον εαυτό τους και της παράστασης που έχουν για τον κόσμο. Με την προσδοκία και σε πείσμα πως κάποια μέρα (ή νύχτα) ο κόσμος θα τους μοιάσει. Δεν υπάρχει τίποτα ενιαίο να εκπροσωπηθεί, υπάρχει ένα τεράστιο κοινωνικό δυναμικό που ασφυκτιά, που ψάχνει για μια οριστική ρήξη με το υπάρχον.

Ο Δεκέμβρης ήταν καθοριστικός ως προς αυτό ακριβώς : το τέλος των αυτάρεσκων ιδεολογικών και πολιτικών στοχεύσεων και την ανάδειξη νέων όρων συγκρότησης του δυναμικού της αμφισβήτησης. Πολλά ζητήματα δοκιμάστηκαν σε μια

δημιουργική αλληλεπίδραση με την κοινωνία και την οργή της. Πολλά ζητήματα κρίθηκαν. Ο Δεκέμβρης είναι ένα χειραφετικό συμβάν που δεν ανήκει σε κανέναν, θα ορίζει όμως διαρκώς την πολιτική της σύγκρουσης.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση (ΑΚ) δεν είναι οργάνωση μελών. Είναι μια ανοιχτή ελεύθερη, αφορμαλιστικού χαρακτήρα, συλλογικότητα, που προσδιορίζεται δημόσια και κοινωνικά. Η συμμετοχή ενός ατόμου στην ΑΚ καθώς και ο βαθμός συμμετοχής είναι μια διαδικασία που περνάει μέσα από τις ανοιχτές αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, όπου αποφασίζονται τα πάντα (οι δράσεις, οι θέσεις, ο διάλογος κτλ). Η ΑΚ είναι η απόδραση των ιδεών από την ιδεολογία, η απόδραση των θέσεων από τα μανιφέστα, η απόδραση του πλαισίου από τον τακτικισμό, η απόδραση των πρακτικών από την καταθλιπτική μονομανία της θεαματικής βίας. Η ΑΚ δημιουργήθηκε για να αποδράσει

οριστικά από την αυτοαναφορικότητα.

Η ΑΚ είναι ένα πλαίσιο - πρόταση για το δημόσιο, πολιτικό και κοινωνικό πράττειν και απευθύνεται σε όλους εκείνους που το σημερινό κράτος και ο καπιταλισμός έχουν αφαιρέσει τα ανθρώπινα προνόμια της ελευθερίας, της ισότητας και της επιθυμίας : στους εργαζόμενους, στους ανέργους, στους επισφαλείς, στις νέες/ους, στους φοιτητές, στις μαθήτριες, στους μετανάστες, στους αγρότες, στην ενεργή κοινωνία στο σύνολό της. Με όπλο της κριτικής τα σημεία αιχμής που έχουν οριστεί κατά τη διάρκεια της κίνησης της Α.Κ. στο δημόσιο χρόνο, επιχειρεί τη δημιουργία ρωγμών ελευθερίας στο κυρίαρχο φαντασιακό.

Τα σημεία αυτά συνοψίζονται στα εξής :

Η μη κατάληψη της εξουσίας

Το πρόταγμα της μη κατάληψης της εξουσίας, εμπνευσμένο από την κοινωνικοπολιτική ιστορία των αναρχικών ιδεών και δοκιμασμένο σήμερα στο πρόσφατο ζαπατιστικό παράδειγμα, βασίζεται στη συσσωρευμένη ιστορική εμπειρία αναφορικά με τις ψευδαισθήσεις περί ανθρώπινου κράτους και ανθρώπινης εξουσίας. Δεν υπάρχει εξουσία και κράτος που να μη στηρίζεται στη βία και στον καταναγκασμό, ενώ η ιστορία της εξουσίας είναι πλούσια σε βία, πολέμους, στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα παράγωγα των σχέσεων κυριαρχίας. Η μη κατάληψη της εξουσίας καθορίζει την σχέση με την κοινωνία ως σχέση άδολης αλληλεγγύης , κάνει την ρήξη με την κυριαρχία οριστική.

Η αντιεξουσιαστική (αντιεραρχική - αντικυριαρχική) δομή των οργανωτικών μορφών

Όλες οι συνελεύσεις της ΑΚ διατηρούν την αυτονομία τους είτε αυτές αφορούν θεματικές παρέμβασης, είτε αφορούν περιοχές

ή πόλεις. Αυτό σημαίνει πως η ΑΚ ως δίκτυο πανελλαδικό δεν επεμβαίνει σε καμιά συνέλευση, παρά μόνο αν και εφόσον παραβιάζεται ξεκάθαρα το πλαίσιο δημιουργίας της. Η κριτική είναι θεμιτή και επιβεβλημένη αλλά δεν δεσμεύει τις επιμέρους συνελεύσεις σε θέματα που έχουν να κάνουν με την οπτική, τον τρόπο παρέμβασης και την μορφή της απεύθυνσης (το πλαίσιο παραμένει αυτονόητα αδιαπραγμάτευτη συνθήκη). Το λεπτό σημείο, πάνω στο οποίο πατάει η αυτονομία των συνελεύσεων, βρίσκεται μεταξύ αυτονομίας και αυτονόμησης. Αν για το πλαίσιο τα πράγματα είναι σχετικά εύκολα εδώ, το ζήτημα δεν έχει ούτε συνταγή ούτε φόρμα. Η αυτονόμηση έχει να κάνει με το πεδίο αναφοράς της συνέλευσης έναντι του συνόλου του δικτύου της ΑΚ και των μοναδικών συλλογικών διαδικασιών του δικτύου, που είναι τα πανελλαδικά. Οι συνελεύσεις δεν είναι ούτε αυτοφυείς ούτε απομονωμένες. Στηρίζονται βέβαια στη δύναμή τους, που με τη σειρά τους τη στηρίζουν στη δυναμική του δικτύου. Με άλλα λόγια το δίκτυο της ΑΚ στηρίζεται στη δύναμη των αυτόνομων συνελεύσεων, μια δύναμη όμως που δεν αυτονομείται αλλά της επιστρέφεται για να την επαναδιανέμει. Ό,τι ισχύει για τις συνελεύσεις ως αυτόνομες παρουσίες στο δίκτυο ισχύει ακριβώς το ίδιο και για τα άτομα ως αυτόνομες παρουσίες στη συνελεύσεις.

Η άμεση δημοκρατία ως ενιαία διαδικασία (οργανωτική-κοινωνική) στον τρόπο λήψης αποφάσεων, και η άμεση δράση

Η άμεση δημοκρατία όχι ως καθεστώς αλλά ως ενιαία διαδικασία (οργανωτική και κοινωνική) είναι το απελευθερωτικό πρόταγμα της κοινωνίας της πλήρους ισότητας και κατάργησης των καταναγκασμών και των μεσολαβήσεων. Η άμεση δράση είναι η ουσία του πράττειν της άμεσης δημοκρατίας. Τίποτα από τα δύο

δεν έχει νόημα χωριστά.

Ο αντιεξουσιαστικός και αντικαθεστωτικός χαρακτήρας του αγώνα

Ο αγώνας δε μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά αντικαθεστωτικός, αφού κανένα καθεστώς με οποιοδήποτε προσωπείο δεν μπορεί να ικανοποιήσει την απρόσκοπτη και ελεύθερη πραγμάτωση του αυτεξούσιου του ατόμου και της κοινωνίας, ούτε να ικανοποιήσει τις ανάγκες και τις επιθυμίες των ανθρώπων. Αντιθέτως το καθεστώς απαιτεί υπηκόους και όχι ελεύθερους ανθρώπους. Πρέπει να διευρύνουμε την πολιτική και κοινωνική βάση της ανυπακοής, πρέπει να αφουγκραζόμαστε τα διευρυμένα πλαίσια της αντίστασης. Δεν εξεγειρόμαστε ενάντια στο καθεστώς επειδή φέρουμε μια μεσσιανική αλήθεια, ένα διαφορετικό σύστημα, αλλά γιατί θέλουμε μια κοινωνία όπου οι σχέσεις εξουσίας έχουν αποδομηθεί. Το ζήτημα του μετασχηματισμού της κοινωνίας δεν βρίσκεται στο ποιος κατέχει την εξουσία αλλά στην ίδια την ουσία της.

Ο αντικαθεστωτικός αγώνας ιδιαίτερα σήμερα δεν μπορεί να στηριχτεί στην κλασική δομή βάση - επικοδόμημα. Για να μπορέσει να πραγματοποιηθεί η κοινωνική μεταβολή μέσα από την κοινωνική εξέγερση, είναι αναγκαίο όλα τα προβλήματα να βγουν μπροστά ως μια συνολική και αδιαίρετη ατζέντα και όχι ως μια συνεπαγωγή μιας υποτιθέμενης αρχικής βάσης. Ακόμη μερικοί ψάχνουν να βρουν στη εξέγερση του Δεκέμβρη αυτή τη βάση, στην οποία υποτίθεται ότι κυριαρχεί μονομερώς η αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας, και αναρωτιούνται, αν δεν στρουθοκαμηλίζουν, πως γίνεται να απουσιάζει εντελώς αυτή η κυρίαρχη βάση επί ένα μήνα που το σύμπαν φλεγόταν. Προφανώς οι αντιθέσεις, που βγήκαν στο προσκήνιο, κινούνταν στο μεγαλύτερο βαθμό τους ανάμεσα στην αντίθεση κράτους - κοινωνίας και συνολικά στην αντίθεση

διευθυνόντων – διευθυνόμενων, καταπιεστών – καταπιεζόμενων, εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, με άλλα λόγια στην αντίθεση που πηγάζει από την άσκηση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας και αυτών που την υφίστανται και που απόκτησαν φωνή εκεί που δεν είχαν. Όσο για την αντίθεση κεφαλαίου – εργασίας αυτή περιορίστηκε φοβισμένη στο επίπεδο του γραφικού ή στις αναπαυτικές καρέκλες των προκεχωρημένων φυλακίων του κράτους, στον κρατικό συνδικαλισμό και στα κόμματα.

Δεν είμαστε και δεν θέλουμε να γίνουμε ούτε εργατικό, ούτε φοιτητικό, ούτε υπαλληλικό, ούτε μαθητικό δίκτυο. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορεί να υπάρχει εντός της ΑΚ δίκτυο εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών, αγροτών κλπ, που θα παρεμβαίνει κοινωνικοπολιτικά.

Το δημόσιο / ελεύθερο / κοινωνικό ως ελευθεριακά και αντιολοκληρωτικά χαρακτηριστικά

Η πολιτική δράση της ΑΚ είναι ανοιχτή, ελεύθερη, δημόσια και κοινωνική και η στρατηγική της αποσκοπεί στην άμεση υλοποίηση στόχων ανοιχτών, ελεύθερων, δημόσιων και κοινωνικών. Είτε αυτό αφορά το νερό, είτε μια πλατεία, είτε μια παραγωγική μονάδα, είτε το πανεπιστήμιο κλπ. Η ΑΚ ξέρει συνειδητά ότι ούτε μπορεί ούτε θέλει να λύσει μόνη της κανένα μικρό ή μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα που της τίθεται ή το θέτει. Δρα, όμως, άμεσα πάνω σε αυτά εντός της κοινωνίας και με την κοινωνία με όπλο το πλαίσιο του ανατρεπτικού της λόγου.

Η αποιδεολογικοποίηση και η εμπειρία του ανοιχτού ενάντια στο κλειστό των ιδεολογικών και μεταφυσικών κατασκευών (η ιδεολογία είναι όπλο των αφεντικών)

Ο πυρήνας, η βάση και η ουσία της ΑΚ είναι το συλλογικό άτομο, που αναλαμβάνει πρωτοβουλίες, ευθύνες και δρα και σκέφτεται συλλογικά. Γνωρίζουμε πως ζούμε σε μια εποχή στην οποία η επανανομιμοποίηση του καθεστώτος κυριαρχίας επιχειρείται όχι πια από το μαζικό χώρο στο άτομο αλλά από το άτομο στο μαζικό χώρο. Αυτό προϋποθέτει ένα άτομο παγιδευμένο στον ιδιωτικό χώρο της εξατομικευμένης εργασίας και κατανάλωσης, στην οποία η συμμετοχή και η πρόσβαση είναι προσωπική ευθύνη και η τάξη κρατικό καθήκον. Δεν υπάρχει κοινωνία παρά μόνο άτομα έκραζε η Θάτσερ στην απεργία των ανθρακωρύχων. Για να επαναστατικοποιήσουμε την εποχή μας πρέπει να επαναστατικοποιήσουμε το άτομο. Στον “τακτικό στρατό” της μάζας που συνθλίβει το άτομο και μαρτυρικά το ταπεινώνει η πρώτη προβάλλουσα αντίσταση είναι το “αντάρτικο” της αυτενέργειας του συλλογικού ατόμου, για το οποίο η συλλογικότητα δεν είναι εργαλείο του Εγώ του αλλά οργανική προέκταση του, διάστασή του και αναφορά του.

Παράλληλα, το γεγονός ότι τα αφεντικά σήμερα επιτίθενται αίροντας δικαιώματα και κατακτήσεις της κοινωνίας που αποκτήθηκαν με πολύ αίμα και πολλές θυσίες δεν σημαίνει ούτε ότι αυτόματα η ίδια η κοινωνία θα αντισταθεί ούτε ότι η αντίστασή της οδηγείται γραμμικά σε συνθήκες ανατροπής ή συνθήκες οριακού κλυδωνισμού του καθεστώτος. Για να συμβεί κάτι τέτοιο πρέπει η ίδια να το φανταστεί, να το θέλει και να έχει τους τρόπους και τα συλλογικά μέσα για να το πράξει. Αυτό δεν υπόκειται σε κανένα ιστορικό νόμο ή αναγκαιότητα. Όλες οι γραμμικές προφητείες έχουν διαψευσθεί και έχουν γίνει σκόνη. Εξάλλου, αν κάτι πλειοψηφεί στην εξελικτική πορεία του καπιταλισμού, αυτό είναι πως η διογκούμενη πολιτική ακινδυνότητα της πάλης των εργαζομένων διέσωσε πολλαπλώς το ίδιο το σύστημα από κατάρρευση όχι μία αλλά πάμπολλες φορές. Το ξανάβαζε σε λειτουργία βάζοντας τάξη και παρεμβαίνοντας στο χάος που

δημιουργούσαν οι ίδιοι του οι κανόνες και οι διακυμάνσεις του. Χωρίς αυτή την παρέμβαση δεν θα λειτουργούσε ούτε σχολείο ούτε εργοστάσιο. Η γραφειοκρατικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των πολιτικών σχημάτων αποδυνάμωσε και συρρίκνωσε το κοινωνικό κίνημα όχι τόσο γιατί κάποιοι μετέτρεψαν την αγωνία για το αύριο σε βουλευτική έδρα ή σε μικροπολιτικά φέουδα, όσο επειδή η πάλη των καταπιεσμένων μετατράπηκε σε πάλη ομάδων πίεσης που μάχονται (αν και εφόσον συμβαίνει αυτό ακόμη και δυναμικά με πέτρες, μολότοφ κλπ) για τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους. Αδυνατώντας να δουν τους υπόλοιπους πέρα από αυτούς, όχι μόνο αδυνατούν να τους κινητοποιήσουν (αν δεν συμβαίνει να έρχονται αντιμέτωποι) αλλά αδυνατούν να κινητοποιήσουν και αυτούς τους άμεσα ενδιαφερόμενους. Και, αν καμιά φορά η μαζικότητα στους δρόμους ξεπερνά κάθε πρόβλεψη, ο ίδιος ο κόσμος που με προθυμία ανταποκρίνεται σε ένα κάλεσμα με την ίδια προθυμία την άλλη μέρα αποσύρεται.

Η κοινωνική απεύθυνση

Η ΑΚ λοιπόν δεν θέλει να ανήκει σε κανέναν χώρο, ούτε να φτιάξει κανέναν καινούριο. Δεν περιμένει να αυξηθεί, για να απευθυνθεί στην κοινωνία, ούτε περιμένει η κοινωνία να της μοιάσει. Είναι στην κοινωνία, δρα και παρεμβαίνει μέσα στην κοινωνία, δρα με την κοινωνία. Έχει αποδράσει από το “για την κοινωνία” και συμμετέχει στο “με την κοινωνία”. Δεν ταυτίζεται με καμιά οργανωτική μορφή παρά μόνο με την αντιεξουσιαστική δομή αυτών των μορφών. Αυτό σημαίνει πως ο αντικαθεστωτικός αγώνας σήμερα είναι καθ’ ολοκληρίαν κοινωνικός. Φυσικά διεξάγεται στο σχολείο, στο εργοστάσιο, στις υπηρεσίες, στο πανεπιστήμιο, στις ουρές του ΟΑΕΔ και των ασφαλιστικών ταμείων, στους πρεκάρους, στα ταμεία ανεργίας, στις πηγές του Αχελώου, στις κρατικές δολοφονίες, στους δημόσιους χώρους,

στα κέντρα κράτησης, στον πάτο του Αιγαίου, στα κολαστήρια της δημοκρατίας, στα καμένα δάση και στους ταπεινωμένους συνταξιούχους.

Τα σημεία αυτά τα διαισθανθήκαμε και τα αφουγκραστήκαμε στο σήμερα και στο λόγο και στο δρόμο. Από το Β-FEST και τη ΔΕΘ του 2009 έως την πορεία του Πολυτεχνείου και φυσικά το Δεκέμβρη. Η κινηματική κληρονομιά του Δεκέμβρη δημιουργεί όρους ευρύτατων διεργασιών, που ξεκινούν από την αλληλεγγύη κατά μήκος όλων των αξόνων καταπίεσης και φτάνουν μέχρι τις πρώτες απόπειρες δημιουργίας πολλαπλών σημείων, στα οποία η εξουσία δεν μπορεί πλέον να εκφράζεται ως αυθεντία.

Έτσι, σε κάθε κοινωνική ομάδα αρχίζει να διαφαίνεται μια τάση άμεσης δράσης. Όμως καμιά μορφή ανισότητας (ταξική, φυλετική, σεξουαλική ή ως προς τις ικανότητες) δεν μπορεί να προβληθεί σαν ο κεντρικός άξονας των κινημάτων. Το καινούργιο πρόταγμα δεν είναι ολιστικό αλλά δίνει βάρος σε όλους τους επιμέρους αγώνες ανατροπής. Μακριά από συνδικαλιστικές, πολιτικές πρωτοπορίες, μακριά από λογικές κάλπης και ιδεολογικής αυταρέσκειας, η εξέγερση εξακολουθεί να ανασαίνει. Το ζοφερό τοπίο κοινωνικής διάλυσης, που παρουσιάζεται, δεν έχει ως αντίβαρο την αυστηροποίηση της εξουσίας, καθώς αυτή είναι μέρος του προβλήματος, αλλά τις κινηματικές διεργασίες που συγκροτούν ήδη μια εναλλακτική.

Η ΑΚ και η Εξέγερση του Δεκέμβρη

Η εξέγερση του Δεκεμβρίου έχει εκείνα τα χαρακτηριστικά μιας συνολικής ρήξης, είναι το πρώτο τέτοιας έντασης χειραφετητικό συμβάν. Μακριά από τους υλικούς όρους, με τους οποίους ένα τεράστιο ποσοστό των κομματικών σχηματισμών αντιλαμβάνεται τους όρους της αντιπαράθεσης, ο Δεκέμβρης ανέδειξε μια ευρύτερη διάσταση. Στο κέντρο της ρήξης βρέθηκε το σύνολο του άξονα της καταπίεσης, το κοινωνικό εκείνο δυναμικό, που τοποθετήθηκε από την κυριαρχία οριστικά εκτός του οποιουδήποτε σχεδιασμού.

Η δυνατότητα έκφρασης ανόμοιων ταυτοτήτων χωρίς προσπάθεια να υπαχθεί κάτι σε μια από τα πριν σχεδιασμένη στόχευση είναι αυτό που κατέστησε την εξέγερση αντιεξουσιαστική. Το κρίσιμο είναι να αντιληφθούμε ότι ο Δεκέμβρης εξακολουθεί να δρα ως δυνατότητα, να αντιληφθούμε ότι άλλαξε οριστικά τους όρους της αντιπαράθεσης. Ανέδειξε την σύγκρουση για τον δημόσιο χώρο ως κεντρική, έναν χώρο σε διαρκή μάχη με την κρατική και ιδιωτική διάσταση. Αυτό όμως προϋποθέτει μια ανοιχτή διαδικασία δημιουργίας μετώπου ανατροπής. Μια ανοιχτή διαδικασία, που θα έχει ως στόχο την κοινωνική απεύθυνση και θα αφορά όλο το εύρος των σημείων αιχμής της σύγκρουσης των κινημάτων με την κυριαρχία.

Ο Δεκέμβρης έφερε την ΑΚ αντιμέτωπη με τον εαυτό της, συνολικά και καθολικά. Μας αναστάτωσε όχι μόνο θετικά αλλά και αρνητικά. Μας βρήκε όπως είχαμε στρώσει. Τουλάχιστον σε αυτή τη φάση δεν κρύψαμε τίποτα κάτω από το χαλί. Όπου η ΑΚ

είχε αυτόνομη και διακριτή παρουσία, πολλαπλασίασε ποσοτικά και ποιοτικά τη δυναμική της. Δυναμική και όχι απαραίτητα δύναμη, η οποία έχει να κάνει με τη συνέλευση ως συλλογικότητα και ως διαδικασία. Σε όποιες πόλεις ο Δεκέμβρης ήταν ένα εξωτερικό γεγονός, που συνέβη στην Αθήνα και “έχριζε αλληλεγγύης”, παραμένει ως τέτοιος ακόμη και σήμερα. Συνοπτικά, ο Δεκέμβρης μας αναστάτωσε και καλά έκανε. Γι’ αυτό με σιγουριά λέμε πως το τελευταίο πανελλαδικό δεν ήταν στις 8 με 9/12/07, αλλά στις 6/12/08 και δεν διήρκεσε 2 μέρες ως συνήθως αλλά ένα μήνα. Ήταν η πρώτη φορά που το Πανελλαδικό γινόταν σε όλες τις πόλεις ταυτόχρονα. Συνεπώς κάθε συνέλευση της ΑΚ μπορεί να κρίνει και να κριθεί όχι μόνο ιδεολογικά αλλά βιωματικά και πολιτικά επί της ουσίας και μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά της. Εκείνο όμως που μας αφορά είναι ότι το γενικό πλαίσιο της ΑΚ λειτούργησε σε πλήρη αντιστοιχία με την εξέγερση του Δεκέμβρη. Επομένως, το Πανελλαδικό δεν μπορεί να συνεχιστεί από εκεί που το αφήσαμε στη Θεσσαλονίκη αλλά από τις μεταβολές λόγω των Δεκεμβριανών που μας χτύπησαν την πόρτα. Αν λοιπόν δεν θέλουμε να φλυαρούμε στη θεματολογία και στις στρατηγικές μας, οφείλουμε να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων και να πάρουμε την οριστική απόφαση πως ό,τι ο Δεκέμβρης συνέτριψε πρέπει να το αφήσουμε στην συντριβή του. Θέλουμε δεν θέλουμε οι δρόμοι άνοιξαν : ας μην ψάχνουμε για δικά μας ορεισίβια μονοπάτια.

Θέσεις της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Πιο κάτω αποτυπώνονται οι θέσεις της ΑΚ, οι οποίες είναι προϊόν παρέμβασης και ανάλυσης και οι οποίες :

α) Δεν είναι μανιφέστο ή προγραμματικές θέσεις, επειδή η συγκρότηση μας ως συλλογικότητα δεν ακολούθησε την παραδοσιακή μεθοδολογία της οργάνωσης κάθε είδους (αριστεριστικές, αναρχικές κτλ) αλλά ανεδύθη μέσα από τις διαδικασίες του σύγχρονου κινήματος.

β) Δεν είναι θεωρητικές κατασκευές. Αντιθέτως, είναι προϊόν δράσης και μάλιστα ουσιαστικής, σε διάφορα μέτωπα στα οποία τις περισσότερες φορές είχαμε ή διαμορφώναμε θέσεις σε αλληλεπίδραση με την κοινωνία (Ναύπλιο - μπροσούρα για το εργασιακό, Γιάννενα - παιδεία - εργασιακό, πριν τη Νάουσα στο Πέραμα κτλ, Παν/μιο - μπροσούρα, σχολείο - τετρασέλιδο θέσεων, ενέργεια - λιθάνθρακας - Αχελώος, καταστολή - φυλακές - ανάλυση και θέσεις, Ιgbtq μπροσούρα, μετανάστες, εθνικισμός-παρελάσεις, ΝΑΤΟ κλπ). Ζητήματα δηλαδή που έχουν δοκιμαστεί στο κοινωνικό αλλά και στο επίπεδο των όποιων πολιτικών συμμαχιών.

γ) Η κωδικοποίηση των θέσεων κρίνεται απαραίτητη προκειμένου να αποφύγουμε την αποσπασματική ανάγνωση της Α.Κ. και να αποσαφηνίσουμε τον

προσανατολισμό και το στίγμα με στόχο όχι την ομφαλοσκοπηση αλλά το κοινωνικό άνοιγμα με διακριτό θετικό πρόταγμα.

δ) Ιδιαίτερα μετά το Δεκέμβρη, η αναγκαιότητα διακριτής απεύθυνσης αποκτά μεγαλύτερη κοινωνική σημασία, γιατί το αντιεξουσιαστικό έχει νομιμοποιηθεί και διευρυνθεί μακροκοινωνικά.

Εργασία

Η διαπίστωση μας είναι πως ούτε πριν ούτε και τώρα οι εργαζόμενοι δεν έχουν έστω και στο ελάχιστο συμμετοχή στον ορισμό της εργασίας τους, γιατί τους είναι μια διαδικασία ξένη, ένας θλιβερός εκβιασμός. Η χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας ως μέσου αύξησης του κέρδους δημιουργεί έναν καινούριο τύπο εργαζομένου, πειθαρχημένο, εξατομικευμένο, τυποποιημένο και ταυτόχρονα ευέλικτο αλλά αμίλητο. Η εργασία θα πρέπει αντίστοιχα να ανταποκρίνεται σε αυτά τα πρότυπα. Ευέλικτη, εξατομικευμένη, κατακερματισμένη. Ο νέος τρόπος διαπραγμάτευσης ενισχύει το ρόλο της εργοδοσίας, της δίνει το δικαίωμα της διευθέτησης του χρόνου εργασίας σε ετήσια πλέον βάση με ανώτερη ημερησία απασχόληση το 10ωρο. Η ανεργία δε ή μάλλον η απειλή αυτής είναι αποφασιστικά σημαντική στη διατήρηση αμοιβών σε χαμηλά επίπεδα και μειριάζει τον εργασιακό ριζοσπαστισμό σε επίπεδο διεκδικήσεων. Με το πρόσχημα της καταπολέμησής της δίνονται κίνητρα στις επιχειρήσεις να αμφισβητούν στην ουσία τα εργασιακά δικαιώματα, αυξάνοντας το όριο των ομαδικών απολύσεων και μειώνοντας τις αποζημιώσεις. Ο εργαζόμενος έχει μια και μόνο επιλογή : να ενταχθεί άνευ όρων στις εργασιακές συνθήκες του συστήματος.

Ο συνδικαλισμός από την άλλη είναι θεσμός πλάι στα υπουργεία εργασίας, λειτουργεί σαν κρατικός συνδικαλισμός. Σε επίπεδο κοινωνικού συστήματος, ο συνδικαλισμός λειτουργεί ως εξισορροπιστής και ως αποσυμπιεστής των κοινωνικών εκρήξεων. Αφομοιωμένη από την κυρίαρχη τάξη, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ καθορίζουν τη στάση της στα μέτρα, που της θέτει το κεφάλαιο, πράγμα ξεκάθαρο στις θέσεις της για την ανταγωνιστικότητα, την παραγωγικότητα, την ανάπτυξη, την ασφάλιση. Το ΠΑΜΕ

από την άλλη εισάγει το συνδικαλισμό με όρους προστασίας της νύχτας, θέτοντας στους εργαζομένους το εκβιαστικό δίλημμα «ή με το Κόμμα, ή άνεργος, ανασφάλιστος, απροστάτευτος». Αποφεύγει τη λογική των παρατεταμένων αγώνων και των ανοιχτών συγκρούσεων προς όφελος συμβολικών «κοινωνικών και συνδικαλιστικών τελετουργιών». Οριακά εύχεται την ήττα των αγώνων, ώστε να αυξάνονται οι στρατιές των κατατρεγμένων, που θα ενισχύσουν την πολιτική απήχηση του κόμματος. Και αυτό είναι μια κατεύθυνση, που σε τελική ανάλυση υπονομεύει και σαμποτάρει τη δυνατότητα συγκρότησης κινημάτων, καθώς απαξιώνει την άμεση συλλογική εργατική δράση.

Και στον τομέα της ασφάλισης η πραγματικότητα είναι σκληρή. Όσο πιο νέος ασφαλισμένος είσαι, τόσο πιο κοντά βρίσκεσαι στη μηδενική ασφάλιση. Κράτος, κεφάλαιο, ΜΜΕ προπαγανδίζουν ότι το έλλειμμα των ταμείων δημιουργήθηκε λόγω της δυσαναλογίας εργαζομένων ως προς τους συνταξιούχους και από τη «δημογραφική γήρανση», τη στιγμή που είναι γνωστό ότι η μη καταβολή της εργοδοτικής εισφοράς και η συνολική απαλλαγή με νόμους του κράτους ήταν αυτή που δημιούργησε το έλλειμμα στα ταμεία. Ο αριθμός των ανασφάλιστων νέων εργαζόμενων, των ανέργων, των απασχολούμενων σε ελαστικές μορφές εργασίας και των απασχολούμενων σε προγράμματα stage είναι πάνω από 1.500.000!

Μονόδρομος βέβαια είναι και η πάλη έξω από τα θεσμικά όργανα, έξω και ενάντια στη γραμμή της ταξικής συναίνεσης και κοινωνικής ειρήνης, για να υπάρχει θετική έκβαση στον όποιο αγώνα και πιθανότητες νίκης έστω και στις επιμέρους μάχες. Άμεσος σκοπός μας είναι το χτίσιμο ενός διεκδικητικού κινήματος, που θα συσπειρώσει τον κατακερματισμένο και διασπασμένο κόσμο της εργασίας και θα προωθήσει τη λογική της αυτοοργάνωσης, της συμμετοχής, της αλληλεγγύης και θα επανακτήσει άμεσα τον κοινωνικό πλούτο από το κράτος και το κεφάλαιο.

Το κίνημα αυτό οφείλει να έρθει σε αντιπαράθεση με τις δυνάμεις που προωθούν τη λογική της ενσωμάτωσης, της χειραγώγησης και του ελέγχου. Πρέπει να αναζητήσει νέα χαρακτηριστικά που θα του δώσουν την ώθηση για νέες μάχες που θα στοχεύουν:

- στη μείωση των χρόνων και ωρών εργασίας,
- την αύξηση των μισθών και των συντάξεων,
- τη κατάργηση όλων των εργατικών ασφαλιστικών εισφορών,
- τη δημόσια κοινωνική καθολική ασφάλιση για εργαζομένους, ανέργους, μετανάστες, αγρότες, νοικοκυρές και την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων,
- την πλήρη ασφαλιστική κάλυψη και υγειονομική περίθαλψη όλων των εργαζομένων, των ανέργων και των μεταναστών,
- τη διασφάλιση όλων των εργασιακών χώρων από κάθε λογής εργατικά ατυχήματα, με την υποχρέωση του εργοδότη να παρέχει κάθε εξοπλισμό και μέτρο ασφαλείας με δικό του κόστος.

Στοχεύουμε τέλος σε ένα κίνημα που θα έχει την τόλμη να επανακτά κομμάτια του κοινωνικού πλούτου από το κράτος και το κεφάλαιο, εξερευνώντας και νέες μορφές διεκδίκησης και διεύθυνσης της παραγωγικής διαδικασίας από τώρα και όχι σε ένα αβέβαιο μακρινό μέλλον.

Μετανάστευση

Οι μετανάστες είναι πρόβλημα ή αφορμή αλλαγής της ελληνικής κοινωνίας; Απαντούμε ότι ο κύκλος των δημοκρατικών ευαισθησιών γύρω από τους πρόσφυγες - μετανάστες έκλεισε οριστικά μετά τον Δεκέμβριο. Η ορμητική τους παρουσία στην κοινωνία διαρρηγνύει τους παραδοσιακούς δεσμούς του αίματος, του εδάφους, του κράτους, του έθνους (όροι συγκρότησης του νεοελληνικού εθνοκράτους). Προκύπτουν πάντως δύο σαφή συμπεράσματα. Ότι, αφενός, η έννοια της πολυπολιτισμικότητας έχει οριστικά εκπέσει μαζί με την απόπειρα ενός κομματιού της αριστεράς να μεσολαβεί ανάμεσα στην εξουσία και τα κινήματα και ότι, αφετέρου, αυτό που έλεγε ο Αντόρνο ότι η εξουσία ασκείται επί των ανθρώπων μέσω της ουσιαστικής απόδοσης ταυτότητας είναι απολύτως σωστό. Η μετανάστευση συνδέεται άμεσα με την ενοχή. Η εκτροπή από τον νομικά κατοχυρωμένο μέσο όρο δεν έχει να κάνει με την συμπεριφορά αλλά με την ίδια την ύπαρξη και είναι κακουργηματική πράξη. Ο μετανάστης είναι στην ουσία μια μη ύπαρξη, που η στατιστική τοποθετεί στη σφαίρα της απειλής. Βασική αιτία της αμηχανίας είναι η αδυναμία να αντιληφθούμε ότι η συγκρότηση ταυτοτήτων είναι μια βασική πρακτική και στόχος των δομών της κυριαρχίας.

Κατά τους δύο προηγούμενους αιώνες η πρόοδος και η επιστημονικότητα της ιστορίας επέβαλαν ως φυσικό νόμο την δημιουργία των εθνικών συνειδήσεων, που είχαν ως στόχο την ομογενοποίηση του χώρου μέσα στον οποίο κάθε κράτος επέβαλε την πρωταρχική του συσσώρευση. Είναι σαφές ότι απέναντι σε αυτό οφείλαμε να αναδείξουμε τον μη αυθύπαρκτο χαρακτήρα των εθνών, να δείξουμε ότι το έθνος είναι δημιούργημα ιδιαίτερων κοινωνικών συνθηκών, αλλαγών στον τρόπο παραγωγής και

συγκρούσεων. Είναι μια καθ' όλα ενεργή ταυτότητα αλλά όχι ένας φυσικός νόμος. Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας για μια κοινωνία δεν είναι ούτε αυτονόητη ούτε σύμφυτη με την φύση του κόσμου. Όμως καθώς τα ιδεολογήματα της προόδου και της αποτελεσματικότητας κατέστησαν την αριστερά έρμαιό τους, όλα τα παραπάνω έμειναν κενό γράμμα.

Για το ελληνικό κράτος, το συνοριοφύλακα της Ευρώπης-Φρούριο, οι μετανάστες ήταν και παραμένουν σημαντική συνιστώσα του εργασιακού συστήματος. Όσοι μετανάστες δεν πνιγούν στα νερά του Αιγαίου, δεν σκοτωθούν στα ναρκοπέδια του Έβρου, δεν δολοφονηθούν από τις «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» των όπλων των αστυνομικών (που πάντα κρίνονται αθώοι στα δικαστήρια), δεν κλειστούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και γλιτώσουν από τη ρατσιστική βία των φασιστικών ομάδων είναι οι «τυχεροί» που θα αποτελέσουν την πρώτη ύλη εκμετάλλευσης : το σύγχρονο υποπρολεταριάτο.

Πιο συγκεκριμένα, ο μετανάστης είναι ο ιδανικός εργαζόμενος από τη σκοπιά των αφεντικών : Είναι αυτός που θα έρθει και θα δεχθεί να ζήσει και να εργαστεί σε άθλιες συνθήκες. Παράλληλα με την προβληματική σίτιση και στέγασή του, ο μετανάστης ζει σε καθεστώς μόνιμης ομηρίας και τρομοκρατίας, υπό το άγχος της εξασφάλισης ή ανανέωσης της άδειας παραμονής και εργασίας του. Αναγκάζεται να δουλέψει ανασφάλιστος, με πενιχρούς μισθούς, με απλήρωτες υπερωρίες και μηδενικά εργασιακά δικαιώματα, ενώ είναι και το συχνότερο θύμα του εργατικού «ατυχήματος». Για το κράτος και τα αφεντικά οι μετανάστες είναι «καλοί και χρήσιμοι», όσο είναι απαραίτητοι για τις δυσμενείς και επικίνδυνες εργασίες με ανασφάλιστα και χαμηλά αμειβόμενη απασχόληση. Μετά τους περιμένουν επιχειρήσεις «σκούπα», απελάσεις, βασανιστήρια και βιασμοί σε αστυνομικά τμήματα.

Την παρανοϊκή αυτή κατάσταση έρχονται να διογκώσουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, προφανώς όχι ακούσια αλλά με τις ευλογίες

των εξουσιαστών. Με παράλογες γενικεύσεις, κινδυνολογία και λασπολογία τα μέσα ενημέρωσης χρωματίζουν όλους τους μετανάστες από απλώς «αναγκαίο κακό» μέχρι «εγκληματίες». Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης παρουσιάζουν τους μετανάστες ως εγκληματίες και όχι ως τα θύματα των εγκλημάτων που διαπράττει το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο στο πλαίσιο της διεθνοποιούμενης κυριαρχίας, υποδαυλίζοντας το ρατσισμό και την ξеноφοβία. Παράλληλα, καλλιεργείται η ψευδαισθηση, ότι για την ανεργία και την ανέχεια ευθύνονται οι μετανάστες και όχι το κράτος και οι κεφαλαιοκράτες.

Σε μία τέτοια περίπλοκη πραγματικότητα με αντιτιθέμενα συμφέροντα και σπαρασσόμενες από απομόνωση κοινωνικές ομάδες η θέση που θα πρέπει να πάρει κανείς δεν μπορεί παρά να υποβάλλεται από τα ιδανικά της ελευθερίας και της αλληλεγγύης και να αντιπαρατάσσει τον αντικαθεστωτικό αγώνα και την αλληλεγγύη ως μέσο για την κοινωνική απελευθέρωση και την

ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να εξαντλείται σε αιτήματα για καλύτερες συνθήκες κράτησης και πράσινες κάρτες, ούτε να παίρνει τη μορφή φιλανθρωπίας και οίκτου. Η αλληλεγγύη οφείλει να πάρει τη μορφή του ταξικού-κοινωνικού αγώνα ενάντια στην αιτία των προβλημάτων, τον καπιταλισμό. Με βάση λοιπόν τα παραπάνω διεκδικούμε :

- **καθολική ιθαγένεια για όποιον επιθυμεί,**
- **πλήρη ισότητα,**
- **πολιτικά δικαιώματα,**
- **νομιμοποίηση (κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος).**

είναι τρία αιτήματα που αποτελούν την έξοδο για την παρούσα φάση του ζητήματος.

Είμαστε με τους μετανάστες στη βάση του κοινού άξονα της καταπίεσης, ως αληθινού σημείου συνάντησης και ταύτισης, έξω από τις παραδοσιακές-υποκριτικές προσομοιώσεις (συμπόνοια) του παρελθόντος.

Είμαστε ενάντιοι στα εσωτερικά, εθνικά και υπερεθνικά σύνορα στα ναρκοπέδια, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων, στις απελάσεις μεταναστών και προσφύγων, στον εξαναγκασμό της προσφυγιάς και στους πολέμους της Δύσης που τον παράγουν και τον κοινωνικό αποκλεισμό των μειονοτήτων.

Καταστολή

Το αντιεξουσιαστικό κίνημα στην τριαντάχρονη παρουσία του λειτούργησε ως κίνημα αντίστασης στην κρατική καταστολή. Ο λόγος ήταν ότι μονοπωλούσε, εξαιτίας της δράσης του, το ενδιαφέρον των κατασταλτικών δυνάμεων. Τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα ήταν το σημείο τριβής με την εξουσία. Γι αυτό το αντιεξουσιαστικό κίνημα είχε πάντα ενδεδλεχείς θέσεις και δράσεις σχετικά με αυτό το θέμα. Ζητήματα αλληλεγγύης, αποδόμησης των σκευωριών, κατάργησης διατάξεων, απελευθέρωσης κρατουμένων ήταν μερικοί άξονες του λόγου της αντίστασης.

Ο πόλεμος πλέον έχει πάρει άλλη μορφή, με τον εχθρό να αναζητείται στο εσωτερικό των κοινωνιών. Έχουμε την ανάδυση νέων δογμάτων από την πλευρά της κυριαρχίας για τον πλήρη έλεγχο και την επιβολή εξουσίας. Ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας», το δόγμα της μηδενικής ανοχής και η κατασκευή νέου τύπου εσωτερικού εχθρού έχει ελαστικοποιήσει και διευρύνει τα όρια δράσης των κατασταλτικών μηχανισμών. Στις δυτικές μητροπόλεις η κατάσταση εξαίρεσης τείνει να γίνει κανόνας. Ο διαρκής αυτός «αντιτρομοκρατικός πόλεμος» έχει εξελιχθεί σε μια εκτεταμένη βιομηχανία παραγωγής εκτάκτων μέτρων καταστολής και επιτήρησης. Παρακολούθηση του συνόλου του κοινωνικού σώματος με χιλιάδες κάμερες, ενίσχυση του νομοθετικού οπλοστασίου με τρομονόμους και φασιστικές αντιμεταναστατευτικές πολιτικές, εισαγωγή της γενετικής επιστήμης για το φακέλωμα των πολιτών, τηλεφωνική παρακολούθηση και υποκλοπές, βίαιη καταστολή των πορειών, κουκουλονόμοι και νέα ιδιώνυμα είναι μόνο μερικά από τα μέτρα της κυριαρχίας.

Η στρατικοποίηση των κοινωνιών αποτελεί πραγματικότητα. Στόχος είναι η δημιουργία ενός φοβικού κλίματος και απειλής ώστε να επιτυγχάνεται η κοινωνική συνοχή και η συναίνεση στις επιλογές των κρατούντων. Στην επιλογή της κυριαρχίας για περιστολή των ελευθεριών και των δικαιωμάτων της κοινωνίας και του ατόμου η αντίσταση όχι μόνο των κινημάτων αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας ενάντια στις εκάστοτε μεθοδεύσεις του καθεστώτος αποτελεί επιτακτική ανάγκη.

Φυλακές

Τώρα που η εξουσία επιχειρεί να αποβάλει τις συγκρούσεις από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών και ποινικοποιεί κάθε μορφή αντίστασης; Τώρα που η κατάσταση εξαίρεσης διαρκώς επεκτείνεται μέχρι τα όρια της ίδιας της σκέψης; Τώρα που κάθε κατάκτηση των κοινωνικών κινημάτων επανεξετάζεται (απεργία, πορεία, άποψη) είναι φανερό ότι η απειλή της φυλακής βγαίνει από το περιθώριο και εντάσσεται στο συνολικό σχεδιασμό της ενάντια στην κοινωνία. Η φυλακή, το πιο διαδεδομένο και ανθεκτικό σύστημα τιμωρίας, πειθαρχίας και καταστολής, είναι πυλώνας του δικαίου, τόσο που οι λέξεις ποινή και φυλακή να ταυτίζονται, με το ιδεολόγημα της αναλογικότητας της ποινής απλά να μην υφίσταται. Έχει πέσει φυσικά και το τελευταίο φύλλο συκής του εγκλεισμού. Όλοι πλέον γνωρίζουν ότι ο ρόλος της φυλάκισης δεν είναι ούτε κατ' όνομα στα πλαίσια της βελτίωσης ή της επανένταξης. Για μας δεν υπάρχει εγκληματική φύση αλλά μονάχα συσχετισμοί δύναμης, που ανάλογα με την κοινωνική τάξη, στην οποία ανήκουν τα άτομα, τα οδηγούν ή όχι στη φυλακή. Σήμερα που οι κρατούμενοι των ελληνικών κολαστηρίων έχουν οργανωθεί σε κίνημα έχει γίνει το πρώτο βήμα για να ρίξει η κοινωνία τη φυλακή στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας δίπλα από την γκιλοτίνα και τα βασανιστήρια.

Απαιτείται άμεση δράση σήμερα για μια κοινωνία χωρίς φυλακές αύριο. Γι αυτό και οι κοινωνικές αντιστάσεις θα πρέπει να αγκαλιάσουν τα αιτήματα του κινήματος των κρατουμένων και να αγωνιστούν για την άμεση υλοποίησή τους.

Πανεπιστήμιο / Δημόσιο Ελεύθερο Κοινωνικό

Όσον αφορά τη φύση του πανεπιστημίου, βασική μας θέση είναι πως αποτελεί ταυτόχρονα ένα κράμα κρατικών και ιδιωτικών χαρακτηριστικών, το οποίο νοηματοδοτείται σε αναλογία με τις κοινωνικές σχέσεις και τους «συσχετισμούς δυνάμεων» κάθε κοινωνίας και ιστορικής περιόδου. Πιο συγκεκριμένα, θεωρούμε πως ο χαρακτήρας του πανεπιστημίου, όπως και κάθε άλλου κοινωνικού θεσμού, δε μπορεί να ιδωθεί ξεχωριστά από την ιστορική στιγμή, μέσα στην οποία δομείται, και την συνολική κοινωνική οργάνωση, στην οποία εντάσσεται.

Οι κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις, παραστάσεις, αξίες, συμπεριφορές και η κουλτούρα κάθε κοινωνίας αποτυπώνονται και αναπαράγονται μέσα στο πανεπιστήμιο και καθορίζουν σε σημαντικό βαθμό το χαρακτήρα του. Παρ' όλα αυτά το πανεπιστήμιο μέσα στη μακράιωνη ιστορική του πορεία έχει διατηρήσει κάποια ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Το πανεπιστήμιο έχει στοιχεία δημόσιου χώρου, από τη στιγμή που αποτελεί χώρο ελεύθερης διαβούλευσης και αμφισβήτησης και περιέχει σημαντικούς συλλογικούς αποφασιστικούς θεσμούς, όπως οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων. Επιπλέον, αποτελεί μέρος του δημοσίου χώρου, όπως προκύπτει από την ενδεικτική ιστορία των πανεπιστημιακών κέντρων αγώνα από το Πολυτεχνείο του '73 έως και το Δεκέμβρη του 2008. Από τη στιγμή που, βάσει της ακαδημαϊκής ελευθερίας και του ασύλλου, υπάρχει η δυνατότητα κριτικής και αμφισβήτησης της παρεχόμενης

γνώσης, των κοινωνικών σχέσεων και συνθηκών καθώς και η δυνατότητα ανάδυσης ανατρεπτικών αγώνων και διαφορετικών μορφών οργάνωσης από τα κάτω, αντιμετωπίζουμε το πανεπιστήμιο ως προνομιακό δημόσιο χώρο. Είναι όμως παράλληλα και κρατικό, στο βαθμό που οι κεντρικές διοικητικές ρυθμίσεις και η χρηματοδότηση παραμένουν κατά κύριο λόγο στα χέρια του κράτους και, παράλληλα, καθώς ειδικά στον ελληνικό χώρο η είσοδος στην αγορά εργασίας με ευνοϊκούς όρους διασφαλίζεται παραδοσιακά από την επάρκεια του κρατικού πανεπιστημιακού πτυχίου. Είναι τέλος, και κυρίως κατά τις τελευταίες δεκαετίες, αυτές της νεοφιλελεύθερης διεθνοποιημένης αγοράς, ιδιωτικό, υπό την έννοια της σταδιακής εισόδου του ιδιωτικού κεφαλαίου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και της εμπορευματοποίησής της. Είτε με τη μορφή της άμεσης χρηματοδότησης από ιδιώτες ή της δυνατότητας ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, είτε μέσω ερευνητικών επιχειρηματικών προγραμμάτων, η διαδικασία αυτή, η οποία έχει κωδικοποιηθεί με τον όρο εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, αποτελεί κεντρική κατεύθυνση των δυτικών καπιταλιστικών κοινωνιών.

Παρά τα ριζοσπαστικά στοιχεία του πανεπιστημίου, τα οποία κωδικοποιήθηκαν μέσα από τον όρο «προνομιακός δημόσιος χώρος», θεωρούμε ότι, όπως κάθε άλλος θεσμός, το πανεπιστήμιο, αν δεν αμφισβητηθεί από την ίδια την κοινωνία, τείνει να αναπαράγει την υπάρχουσα κοινωνική πραγματικότητα. Θεωρούμε ότι τα ολιγαρχικά στοιχεία που αντιστοιχούν κυρίως στην κρατική και ιδιωτική πλευρά του, κινούνται σε δύο κατευθύνσεις αναπαραγωγής του υπάρχοντος : πρώτον, όσον αφορά το διαχωρισμό διευθυνόντων/εκτελεστών, και δεύτερον, όσον αφορά την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας.

Ο διαχωρισμός μεταξύ διευθυνόντων και εκτελεστών, διαχωρισμός που διαπερνά όλη την κοινωνική οργάνωση μεταξύ μίας πεφωτισμένης ηγετικής μειοψηφίας που διοικεί

και μιας υποτιθέμενα αδαούς και ανίκανης μάζας που εκτελεί, βρίσκεται παρών και στον θεσμό του πανεπιστημίου. Εκτός όμως της οργάνωσης του πανεπιστημίου, πιστεύουμε ότι η σχέση διευθύνοντος/εκτελεστή εντοπίζεται με ιδιαίτερη καθαρότητα στη σχέση διδάσκοντα και διδασκόμενου. Η διάκριση μεταξύ διδασκόντων και διδασκόμενων δε γίνεται αντιληπτή βάσει μιας (προσωρινής και σε συγκεκριμένα πεδία) υπεροχής γνώσεων, αλλά βάσει του γεγονότος ότι οι φοιτήτριες/τες είναι αναγκασμένες/οι να ακούσουν και να αποδεχτούν τον καθηγητικό λόγο, γιατί αυτός έχει τη δυνατότητα τους δώσει βαθμούς, πτυχία, μεταπτυχιακά και άλλα πολλά.

Παράλληλα, η τριτοβάθμια εκπαίδευση, κατ' αναλογία με το υπόλοιπο εκπαιδευτικό σύστημα, εντείνει και αναπαράγει την ταξικότητα μίας ήδη ταξικά διαρθρωμένης κοινωνίας. Ο πρωταρχικός διαχωρισμός, που εμποδώνει, είναι αυτός μεταξύ χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας, με την πρώτη να βρίσκεται σε μόνιμη υποτίμηση και απαξίωση. Όλο το εκπαιδευτικό σύστημα, από τη δευτεροβάθμια μέχρι το πανεπιστήμιο, αναπαράγει αυτό τον διαχωρισμό, εγκαθιδρύοντας τη διάκριση μεταξύ ενός υποτιμημένου τεχνικού κλάδου (τεχνικό λύκειο, ΤΕΙ) και ενός κοινωνικά καταξιωμένου σχολικού δικτύου "πνευματικών κατευθύνσεων" (ενιαίο γενικό λύκειο, ΑΕΙ). Η ταξικότητα της εκπαίδευσης κεφαλαιοποιείται κυρίως στον ρόλο που έχει στον εργασιακό καταμερισμό και την ανάλογη διαμόρφωση του εργασιακού τοπίου, αφενός πάνω στη βάση του διαχωρισμού χειρωνακτικής / πνευματικής εργασίας που αναπαράγει (τεχνικές - ανώτατες σχολές, και ανάλογα π.χ. οικοδόμος - δικηγόρος), και αφ' ετέρου στην οριοθέτηση των γνωστικών αντικειμένων που μπορούν να αξιοποιηθούν στην αγορά εργασίας (π.χ. καθηγητικές σχολές, τεχνο-επιστήμονικές σχολές κλπ).

Ελεύθερο, Δημόσιο και Κοινωνικό Πανεπιστήμιο είναι εκείνο το οποίο είναι έξω από την κηδεμονία του Κράτους και των Ιδιωτών.

Είναι εκείνο το οποίο βρίσκεται σε μια διαρκή αλληλεπίδραση με την κοινωνία και κάτω από τον κοινωνικό έλεγχο, μέχρι να εκλείψει η ανάγκη ύπαρξης τέτοιου είδους διαχωρισμένων θεσμών. Αυτό προϋποθέτει το πέρασμα της κοινωνίας στην γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.

Γεωργία / Διατροφή

Δεκαετίες τώρα η αγροτική πολιτική σχεδιάζεται με βάση τις ανάγκες των εταιριών προμήθειας αγροεφοδίων, των εταιριών τυποποίησης και διακίνησης προϊόντων, με βάση το συμφέρον των μεγαλοκαλλιεργητών. Οι αυθαίρετοι οργανισμοί τροφίμων και εμπορίου δίνουν την κατεύθυνση ενώ κυβέρνηση και ευρωπαϊκή ένωση εφαρμόζουν τις αγροτικές πολιτικές και είναι αυτοί που προσφέρουν “εγγύηση” στους αγρότες για να τις ακολουθήσουν. Όταν όμως μπροστά στο αδιέξοδο έρχεται η στιγμή να απολογηθούν τα φορτώνουν όλα στους “προβληματικούς” αγρότες. Αποκρύπτουν ότι στην ουσία όλα γίνονται για τη διαχείριση του μισού σχεδόν προϋπολογισμού της Ε.Ε. ενός τεράστιου ποσού που αφορά την Κοινή Αγροτική Πολιτική (Κ.Α.Π.). Μια πολιτική κερδοσκοπισμού με θύματα τους αγρότες, τις τοπικές κοινωνίες και τους καταναλωτές.

Η απεξαρτημένη τοπική καλλιέργεια, τα νέα μοντέλα συνεργατισμού διεπαγγελματικού και διαστρωματικού χαρακτήρα, η νέα αγροτική και καταναλωτική συνείδηση, τα σύγχρονα μοντέλα οριζόντιας διακίνησης των προϊόντων είναι η απάντηση στα πολυεθνικά λόμπυ αγροεφοδίων, παραγωγής και διακίνησης τροφίμων. Είναι η απάντηση στη συρρίκνωση του αγροτικού πληθυσμού στη γεωργική και διατροφική εξάρτηση της κοινωνίας. Το νερό, η ενέργεια, η γεωργία και η διατροφή είναι τα βασικά σημεία των κεντρικών σχεδιασμών και ο απόλυτος έλεγχός τους μονόδρομος για την οικονομική και πολιτική εξουσία. Η κοινωνική συμμετοχή και ανατροπή των σχεδίων τους δεν είναι πρόταση για το μέλλον αλλά μια διαδικασία που ήδη, έστω πρωτόλεια, συμβαίνει. Είναι

η έμπρακτη απάντηση στους παγκόσμιους οργανισμούς της αυθαιρεσίας, στις τοπικές κυβερνήσεις και τα οικονομικά λόμπυ. Οι συνεταιρισμοί στην Ελλάδα λειτούργησαν ως διεκπεραιωτές των κεντρικών σχεδιασμών για τη γεωργία και ως διαχειριστές χρημάτων ρουσφετολογικού χαρακτήρα και εξυπηρέτησης πρόσκαιρων αναγκών. Μοιραία οδηγήθηκαν στην χρεωκοπία συμπαρασύροντας χιλιάδες αγρότες σε ένα φαύλο κύκλο απελπισμένων κινήσεων. Ο αγροτικός συνδικαλισμός, ελεγχόμενος από τα πολιτικά κόμματα, αρκέστηκε στο να διεκδικεί αυτά που η κάθε κυβέρνηση υποσχόταν, οδηγώντας την αγροτιά στη ζητιανιά σε μια αγορά - ρουλέτα με στημένο γκρουπιέρη.

Το νέο μοντέλο συνεργατισμού έρχεται και αυτό από την ίδια τη συμπεριφορά αγροτών με συνείδηση, όχι συντεχνιακή αλλά με βάση την κοινωνική αλληλεγγύη σε γνωστικό και οικονομικό επίπεδο. Διεπαγγελματικές ελεύθερες ενώσεις αγροτών, γεωπόνων, ειδικών τεχνολόγων, καταναλωτών, σε τοπικό επίπεδο, με αντικείμενο τον τοπικό γεωργικό σχεδιασμό και την ορίζονται διακίνηση των προϊόντων.

Αυτή η νέα συγκρότηση πρότασης στη γεωργία και διατροφή δημιουργεί τη δυνατότητα της τοπικής αυτοθέσμησης με τη συμμετοχή της κοινωνίας. Η διεύρυνση της παρέμβασης σε ζητήματα τοπικής οικονομίας εργασίας αλλά και σε ζητήματα ελευθερίας, συγκροτεί σήμερα μια συνολική πολιτική πρόταση.

Διεθνισμός

Στις αρχές του 19ου αιώνα ένα φάντασμα πλανιόταν πάνω από την Ευρώπη. Το φάντασμα του εθνικισμού. Και κατάφερε να δηλητηριάσει τη μεγάλη πλειοψηφία όχι μόνο της Ευρώπης αλλά όλου του κόσμου. Το κράτος μετά τη βίαιη επιβολή του, βρήκε στον εθνικισμό την επίσημη ιδεολογία του. Βίαιη επιβολή, γιατί καθαρά έθνη και κράτη υπήρξαν και υπάρχουν μόνο σε βρώμικα μυαλά. Έτσι για να σχηματιστούν τα σύγχρονα έθνη-κράτη, χρειάστηκαν τη σφαγή και την εκτόπιση 'αλλοεθνών' πληθυσμών, τους επεκτατικούς πολέμους, τη διαστρέβλωση και παραχάραξη της ιστορίας, την απαγόρευση γλωσσών και διαλέκτων και την επιβολή μίας και μοναδικής και κυρίαρχης γλώσσας. Επίσημη ιδεολογία, γιατί αφού ο μύθος του έθνους κατάφερε να βρει ανταπόκριση στην πλειοψηφία των ανθρώπων, δημιουργήθηκαν εθνικοί κορμοί, εθνικά συμφέροντα και ιστορικά δίκαια, εχθροί του έθνους εσωτερικοί και εξωτερικοί. Περιθωριοποιήθηκαν έτσι η ταξικότητα των κοινωνιών και οι οικονομικές ανισότητες, η γραφειοκρατική οργάνωση της κοινωνίας και οι ανθρωπιστικές αξίες. Η οργάνωση των κοινωνιών σε έθνη-κράτη το μόνο που κατάφερε είναι να μετατρέψει τον κόσμο σε ανθρώπινο σφαγείο, να καλλιεργήσει το μίσος μεταξύ των ανθρώπων και να συγκεντρώσει την οικονομική και πολιτική εξουσία στις εθνικές ελίτ. Εμείς θέλουμε να έρθουμε σε ρήξη με αυτόν τον κόσμο. Θέλουμε η πολιτική μας να είναι διεθνιστική. Αυτό σημαίνει ότι οι θέσεις μας δεν λαμβάνουν υπ' όψιν τους το εθνικό συμφέρον αλλά αντιτίθενται σε αυτό.

Προκρίνουμε την ειρηνική συνύπαρξη των λαών, τον κοινό

αγώνα όλων των ανθρώπων ανεξαρτήτως εθνικότητας εναντίον του κράτους και του κεφαλαίου, την ισοτιμία όλων των πολιτών ανεξαρτήτως της εθνικότητας που πιστεύουν ότι ανήκουν. Παλεύουμε το στρατό και το μιλιταρισμό ως θεσμούς και αξίες που ενσαρκώνουν, αναπαράγουν και οπλίζουν τον εθνικισμό. Στην Ελλάδα τα μέτωπα είναι πολλά. Από τις παρελάσεις στα σχολεία και τη υποχρεωτική στράτευση, την αναγνώριση της μακεδονικής και τουρκικής μειονότητας, το τέρας του εθνικισμού είναι παντού και η απάντηση πρέπει να είναι ανάλογη.

Οικολογία

Οι νεωτερικές κοινωνίες εγκαινίασαν και εγκαθίδρυσαν μια νέα σχέση. Δίπλα στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο τοποθέτησαν την εκμετάλλευση και πλήρη κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση(κυριαρχία ψευδής καθ' ότι αδύνατη). Μετέτρεψαν τη φύση σε αναλώσιμο προϊόν, με μια τρελή κούρσα ανάπτυξης που καταβρόχθισε ό,τι μπορούσε να μετατραπεί σε πρώτη ύλη για βιομηχανική παραγωγή και ενέργεια. Για εμάς η σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον, το οικολογικό ζήτημα, συνδέεται άρρηκτα με το ζήτημα της συνολικής οργάνωσης των σημερινών κοινωνιών. Αν σκεφτούμε ποια είναι η βασική αξία που κινεί τις επιλογές των σημερινών κυβερνήσεων, τότε μας έρχεται αυτόματα στο νου η γνωστή λέξη: ανάπτυξη. Όλοι την ποθούν, κανείς όμως δε μας έχει εξηγήσει τι ακριβώς αναπτύσσεται και για ποιο σκοπό πρέπει οπωσδήποτε να αναπτυχθεί κάτι, ενδεικτικό της ανορθολογικότητας της όλης κατάστασης. Για μας αυτό που αναπτύσσεται είναι κάποιοι δείκτες της οικονομίας και όχι η ελευθερία των ανθρώπων. Αυτό που αναπτύσσεται είναι τα κέρδη των εταιρειών και η μέχρις εσχάτων υποβάθμιση και εξάντληση του φυσικού περιβάλλοντος. Ακολουθώντας τυφλά τις αξίες της παραγωγικότητας και της ανάπτυξης, ο δυτικός κόσμος έχει φτάσει να εξαντλήσει σχεδόν τα ενεργειακά αποθέματα του πλανήτη καταστρέφοντας παράλληλα ανεπανόρθωτα το φυσικό περιβάλλον. Αν αφήσουμε στην άκρη τον ' τρίτο ' κόσμο, ο οποίος προς το παρόν μπορεί να συνεχίσει να λιμοκτονεί μέσα στη γενικευμένη αδιαφορία, θα δούμε ότι τόσο τα λεγόμενα ' ανεπτυγμένα κράτη ' του δυτικού και μη κόσμου, όσο και οι

‘αναδυόμενες’ χώρες έχουν παραδοθεί, δίχως κανένα φραγμό στην κούρσα της οικονομικής ανάπτυξης και του καταναλωτισμού. Και το πρόβλημα δημιουργείται από τη στιγμή που οι σημερινές κοινωνίες δε μπορούν να προσφέρουν τίποτα άλλο στα άτομα εκτός από την κατανάλωση για την κατανάλωση.

Γι αυτό επιλέξαμε τις δράσεις για τον Αχελώο, το λιθάνθρακα, τους ελεύθερους χώρους ως κεντρικές και μείζονος σημασίας. Δεν θεωρούμε ότι η ισορροπία του ανθρώπινου πληθυσμού με το φυσικό περιβάλλον είναι ζήτημα «οικολογικής» ευαισθησίας αλλά αγώνας ενάντια στις παραγόμενες σχέσεις κυριαρχίας, ανθρώπου-φύσης, ανθρώπου από άνθρωπο.

Σεξισμός

Το ζήτημα του σεξισμού αποτελεί ένα πεδίο σύγκρουσης και καταπίεσης το οποίο τείνει να αποκρύπτεται. Πεδίο καταπίεσης γιατί αναπαράγει τις έμφυλες ταυτότητες και διακρίσεις, οι οποίες απορρέουν, στηρίζονται και προωθούνται από την κυρίαρχη πατριαρχική αντίληψη. Ταυτόχρονα υπονομεύονται, περιθωριοποιούνται και αποκλείονται εκφάνσεις της σεξουαλικότητας, οι οποίες δεν συνάδουν με το κυρίαρχο αναπαραγωγικό πρότυπο. “Έτσι οι άνδρες, θεωρούνται δυνατοί και κυρίαρχοι στο δημόσιο χώρο ενώ οι γυναίκες αδύναμες (χρΐζουν προστασίας) και η θέση τους να είναι στον ιδιωτικό χώρο του σπιτιού και της οικογένειας. Επιπλέον όσες γυναίκες διεκδικούν την παρουσία τους στο δημόσιο χώρο συχνά υιοθετούν στοιχεία αρρενωπότητας στο πλαίσιο της ανάπτυξης μιας ανταγωνιστικής «θηλυκής» ταυτότητας απέναντι στην κυρίαρχη «αρσενική». Η απόκρυψη αυτής της καταπίεσης απορρέει από την φυσικοποίηση της κυριαρχίας (κάποιοι είναι δυνατότεροι από την «φύση» τους) και του δίπολου αρσενικό/θηλυκό. Με άλλα λόγια χαρακτηρίζονται ως «φυσικοί» οι παραπάνω διαχωρισμοί, κάθε άλλη έκφανση είναι μειονοτική και «όχι φυσική» (ομοφυλόφιλοι/ες, τρανς, αμφιφυλόφιλοι/ες) ενώ υπερτονίζεται αντίστοιχα ο επίσης «φυσικός» προορισμός της μητρότητας για την γυναίκα. Σε αυτό το πλαίσιο οι μη παραγωγικές σεξουαλικότητες συγκρούονται με το κυρίαρχο πρότυπο (αρσενικό/θηλυκό) με αποτέλεσμα να οδηγούνται στον αποκλεισμό και την απομόνωση.

Η καταπίεση στην καθημερινότητα μας γίνεται εμφανής από τα σεξιστικά σχόλια στο δρόμο μέχρι τις διακρίσεις στην εργασία

μας και στην κοινωνική μας ζωή. Γίνεται εμφανής ακόμα από την απαξίωση και την βίαιη συμπεριφορά (σε πολλά επίπεδα) απέναντι σε παραγωγικές και μη παραγωγικές σεξουαλικότητες. Η απόκρυψη της καταπίεσης συμβάλλει στη συντήρηση της ψευδαίσθησης μιας ισότητας, ενώ κατά καιρούς αναδεικνύονται φωνές οι οποίες συγκρούονται με την κυρίαρχη αντιλήψεις, θέτοντας τις σε διαρκή αμφισβήτηση.

Στο δρόμο της αμφισβήτησης λοιπόν, εναντιωνόμαστε στις νόρμες και τους αποκλεισμούς. Η έξοδος βρίσκεται πέρα από την εξουσία του φύλου. Να εφεύρουμε όρους και σημασίες που θα προκύπτουν από την άμεσα βιωμένη εμπειρία μας, στον ορίζοντα της αυτοθέσμησης.

Σχολείο

Από την ελευθερία της μάθησης στη Μάθηση της ελευθερίας.
Είμαστε μαθητές από διάφορες περιοχές της Αττικής που αντιμετωπίζουμε τη σκληρή καθημερινότητα της σχολικής ζωής. Βιώσαμε τον Δεκέμβρη του 2008 που αφύπνισε τις συνειδήσεις μας και ανέδειξε την ανάγκη δημιουργίας μιας συνέλευσης μαθητών, που θα λειτουργεί :

1. με αντι-ιεραρχική δομή,
2. αμεσοδημοκρατικά,
3. με ελεύθερο και κοινωνικό χαρακτήρα.

και με στόχους :

- τη διεύρυνση των ανοιχτών συνελεύσεων μαθητών,
- την κατάργηση των καταναγκασμών (εξετάσεις, βαθμολογία, απουσίες, ποινολόγιο, προσευχή, εκκλησιασμός, παρελάσεις κλπ),
- την κατάργηση των διαχωρισμών και της ανταγωνιστικότητας που παράγει το σχολείο (καλός - κακός μαθητής, χριστιανός - αλλόθρησκος, έλληνας - ξένος),
- τη δημιουργία ενός σχολείου που θα προάγει την ελεύθερη έκφραση και τη δημιουργικότητα,
- τη διεύρυνση του ασύλου και στα σχολεία,
- την ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, χωρίς εξεταστικούς φραγμούς.

Κρίση

**Δομικός Χαρακτήρας της Κρίσης των Αφεντικών
και Πρόταση Εξόδου**

Η Σημερινή Κρίση....

Είναι προφανές ότι το παγκοσμιοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα διέρχεται μία σοβαρή δομική κρίση. Η κρίση αυτή είναι κρίση πτώσης της ικανότητας κερδοφορίας του κεφαλαίου και, ταυτόχρονα, κρίση της ικανότητας των «από κάτω» για κατανάλωση. Σε εποχές υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, όπως η σημερινή, το καύσιμό του, δηλαδή η κερδοφορία, βαίνει αναπόφευκτα μειούμενο. Η σταδιακή αυτή πτώση έχει οδηγήσει τις τελευταίες δεκαετίες τους καπιταλιστές προς άγρα πρόσθετων κερδών μέσα από την υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, δηλαδή σε απομύζηση υπεραξίας από το ίδιο το «παραγωγικό» κεφάλαιο. Με το σκάσιμο όμως της διεθνούς χρηματοπιστωτικής φούσκας πέρυσι αποδείχθηκε ότι αυτή η πρακτική των αφεντικών φέρνει τελικά πιο κοντά την τελική κρίση τους. Ταυτόχρονα, η επέλαση των αφεντικών σε βάρος του κόσμου της εργασίας σε όλο τον δυτικό κόσμο οδηγεί σταδιακά σε συμπίεση του κόστους εργασίας και σε χειροτέρευση των συνθηκών ζωής ακόμη και γι' αυτούς τους εργαζόμενους, που υποτίθεται ότι αποτελούν την αριστοκρατία της παγκόσμιας

εργατικής τάξης. Αυτό σε συνδυασμό με τον υπερδανεισμό των ανθρώπων στο βωμό της καταναλωτικής αποχαύνωσης οδηγεί σε συρρίκνωση της καταναλωτικής ικανότητας. Έτσι, με την διάσωση των τραπεζών όλα τα δυτικά κράτη δεν έλυσαν τον γόρδιο δεσμό της κρίσης του κεφαλαίου αλλά την μετέτρεψαν απλώς και σε δημοσιονομική. Το πρώτο κράτος της Δύσης, που πέφτει στο καναβάτσο, είναι η Ελλάδα.

Απειλούν με ισοπέδωση δικαιώματα και κατακτήσεις.

Με όχημα την οικονομική κρίση που τα ίδια τα κράτη δημιούργησαν ο εσμός των χορτασμένων από χρήμα και εξουσία εξαπολύει μια πρωτοφανή για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα επίθεση ενάντια σε οποιαδήποτε εργατική κατάκτηση έμεινε όρθια από τη λαίλαπα της πολύχρονης λιτότητας των προηγούμενων χρόνων.

Έτσι, μετά τις πρώτες εξαγγελίες για αντεργατικές αλλαγές στο ασφαλιστικό και στο εργασιακό, ετοιμάζεται και δεύτερο κύμα άγριων μέτρων, αυτή τη φορά με το πρόσχημα των πίσεων που ασκούν οι κηδεμόνες του ΔΝΤ και της Ε.Ε.

Μέχρι το Πάσχα, αναμένεται να ανακοινωθούν αποφάσεις για περικοπές αποδοχών για τους εργαζόμενους στο δημόσιο της τάξης του 1 δισεκατομμυρίου ευρώ. Με λίγα λόγια, θα ψαλιδιστούν οι πρόσθετες παροχές και τα επιδόματα κατά 10%, θα καταργηθούν τα έξοδα κίνησης, ενώ ανοιχτό παραμένει αν θα καταργηθεί ο 14ος μισθός ή μόνο το επίδομα αδείας. Το σχετικό νομοσχέδιο για την εισοδηματική πολιτική θα παρουσιαστεί το πρώτο δεκαήμερο του Μαρτίου και θα προβλέπει την ενσωμάτωση των περικοπών που είναι μόνιμου χαρακτήρα, στο ενιαίο μισθολόγιο.

Τα νέα μέτρα θα οδηγήσουν σε απώλειες εισοδημάτων των εργαζομένων στο δημόσιο από 150 έως και 800 ευρώ το μήνα όταν ο μέσος μισθός στο δημόσιο δεν ξεπερνά τα 1.350 ευρώ. Η εισοδηματική πολιτική στο δημόσιο θα συμπαρασύρει και τον ιδιωτικό τομέα αφού τα αφεντικά περιμένουν το πράσινο φως για

παραπέρα συρρίκνωση των εργατικών αποδοχών.

Παράλληλα, επανέρχεται στο προσκήνιο το παλαιό αίτημα των αφεντικών για κατάργηση του πλάφόν απολύσεων που σήμερα είναι 2% στο όνομα της κρίσης και της ανάγκης των επιχειρήσεων για οικονομική επιβίωση, ενώ συζητείται και παραπάνω εξάπλωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας που ήδη αποτελούν τον κανόνα στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα (συμβασιούχοι).

Περισσότερα χρόνια δουλειάς και μικρότερες συντάξεις.

Στο μεταξύ, οι διεθνείς οργανισμοί απαιτούν και η κυβέρνηση συζητάει, αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 65 στα 67 χρόνια για άνδρες και γυναίκες.

Το υπουργείο Εργασίας και το οικονομικό επιτελείο προβάλλουν ως επιχείρημα την οικονομική δυσπραγία των ασφαλιστικών οργανισμών, δίνοντας περιθώρια στο σύστημα έως το 2015 οπότε και αναμένεται η κατάρρευσή του. Φυσικά δεν λέει κανείς κουβέντα για τα κλεμμένα αποθεματικά των ταμείων, ούτε βέβαια για το ποιοι κέρδισαν από το σκάνδαλο των δομημένων ομολόγων και τον τζόγο με τα λεφτά των ασφαλισμένων στο χρηματιστήριο.

Στις αλλαγές στο ασφαλιστικό περιλαμβάνονται ακόμη, περικοπές στη λίστα των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, πλάφόν στο ύψος των ανώτερων συντάξεων, αλλαγή του τρόπου υπολογισμού της σύνταξης που στο εξής θα υπολογίζεται βάσει των αποδοχών του συνολικού εργάσιμου βίου και όχι της τελευταίας πενταετίας όπως ίσχυε έως τώρα, με αποτέλεσμα να μειωθεί το ύψος της σύνταξης. Για να γλυκάνουν το χάπι πάντως, εξαγγέλλουν εθνική σύνταξη για όλους της τάξης των 300 ευρώ το μήνα.

Οι αλλαγές θα δρομολογηθούν άμεσα και στο τέλος του μήνα αναμένεται να ψηφιστεί ο νέος νόμος για το συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων σε εφαρμογή της απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου προβλέποντας, στα βασικά του

σημεία, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης των γυναικών από το 2013.

Έως τα τέλη Μαρτίου εξάλλου, θα έχει ολοκληρωθεί ο διάλογος για το νέο ασφαλιστικό στον ιδιωτικό τομέα και την άνοιξη θα ψηφιστεί ο νέος νόμος που από το 2018 θα καταργεί την κατώτατη σύνταξη και θα καθιερώνει τη χορήγηση συντάξεων σε όλα τα ταμεία με νέο τρόπο, ενώ θα προβλέπει και αυξήσεις στα όρια ηλικίας.

Το σκηνικό της ολοκληρωτικής κατάργησης των εργασιακών δικαιωμάτων, συμπληρώνει η συναίνεση όλων των κομμάτων και η εκκωφαντική αφωνία της καθεστωτικής αριστεράς και των θεσμικών συνδικάτων που αποδέχονται την λογική της ενοχοποίησης των εργαζομένων για την κρίση που προκάλεσαν οι κρατούντες. Όλα δείχνουν ότι έφθασε η ώρα για την τελική αναμέτρηση μαζί τους μέσα από αλλαγή στον τρόπο ανάπτυξης των εργατικών αγώνων και μέσα από αυτοοργανωμένα ακηδεμόνευτα σωματεία βάσης.

Το τέλος της καπιταλιστικής υπόσχεσης.

Αναγκαία τα επώδυνα για την κοινωνία μέτρα ανακράζει όλη η καθεστωτική υπαλληλία, από το τελευταίο κομματικό στέλεχος, τους βουλευτές και τα ΜΜΕ, μέχρι τους τεχνοκράτες του υπουργείου οικονομικών, το ΣΕΒ και τον πρωθυπουργό. Υπό την απειλή των αγορών και των επιτηρητών της Ε.Ε-ΕΚΤ-ΔΝΤ επιρρίπτουν τις ευθύνες στους προηγούμενους διαχειριστές της εξουσίας για τις στατιστικές αλχημείες και τη «δημιουργική λογιστική» που εκτίναξαν το έλλειμμα στα ύψη, ξεχνώντας τους διθυράμβους που οι ίδιοι συνέθεταν για την ισχυρή Ελλάδα του χρηματιστηριακού τζόγου, του Ευρώ-ONE και των πολυδάπανων Ολυμπιακών Αγώνων. Σαν να μην ευθύνονται οι ίδιοι, που υπερθεματίζουν το σύστημα της οικονομίας της αγοράς και συνδιαμορφώνουν το πολιτικό πλαίσιο της Ε.Ε, με σκοπό να δώσουν ένα οριστικό τέλος στις κατακτήσεις των κοινωνικών αγώνων και να αποφύγουν την κατάρρευση της «εθνικής οικονομίας» των αφεντικών.

Η πάλοι ποτέ ισχυρή Ελλάδα -επιτηρήτρια των Βαλκανικών λαών- σήμερα παρουσιάζεται από όλο το καθεστωτικό πολιτικό φάσμα ως «επιτηρούμενη» από την Ε.Ε. και τη διεθνή πολιτικοοικονομική ελίτ, για να αποκρύψει τη συνενοχή της εγχώριας ελίτ για τα νέα μέτρα. Η συστημική κρίση παρουσιάζεται ως εθνική κρίση, όπου τάχα η Ελλάδα κηδεμονεύεται από την Ε.Ε. και απειλείται η εθνική κυριαρχία της, για να εξασφαλιστεί η αναγκαία εθνική ομοψυχία και πανκοινωνική συναίνεση μπροστά στο κίνδυνο απειλητικών κοινωνικών αγώνων. Στην ουσία το βίαιο ξεδίπλωμα της κρίσης στην Ελλάδα γκρεμίζει τις όποιες ψευδαισθήσεις για το « κράτος πρόνοιας» και καταρρίπτει όλα τα ιδεολογήματα για τον «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο».

Τα προαναγγελθέντα ή τα επιπρόσθετα μέτρα οξύνουν τις ήδη απαράδεχτες κοινωνικές ανισότητες και αυξάνουν τη νέα φτώχεια και την ανεργία. Εκείνο που σήμερα διακυβεύεται από τους κυβερνώντες δεν είναι να μην πληγούν οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι από τα νέα μέτρα, που αφορούν περικοπές μισθών και συντάξεων, ελαστικά ωράρια και όρια συνταξιοδότησης, αλλά πρωτίστως να μη διαταραχθεί η «δημοκρατική ομαλότητα» και να μην πληγεί ο συμπαγής πυρήνας του κράτους, ώστε να λειτουργήσει αποτρεπτικά στο πεδίο των επερχόμενων κοινωνικών αναστατώσεων. Έτσι, ενώ για τη μεγάλη μάζα των μισθωτών προτείνεται το 65ο ή το 67ο έτος για συνταξιοδότηση, οι μπάτσοι, οι λιμενικοί και οι στρατιωτικοί εξαιρούνται και βγαίνουν στη σύνταξη από τα 42. Δηλαδή η κοινωνική πλειοψηφία να δουλεύει 35 και 40 χρόνια και η κρατική προνομιούχα μειοψηφία 20 ή 25. Οι βουλευτές να παίρνουν σύνταξη με μια θητεία και οι δικαστές εν μέσω κρίσης να αποφασίζουν την αύξηση των μισθών τους. Η διοικητική πυραμίδα των προϊσταμένων και διευθυντών του δημοσίου να παίρνει σύνταξη πολύ παραπάνω απ' τον ήδη παχύλο μισθό τους και η χαμηλόμισθη υπαλληλία και αγροτιά μια σύνταξη πείνας. Η κοινωνία να φορολογείται άγρια και μια

ισχνή μειοψηφία, με προεξέχοντες τους μεγαλοεπιχειρηματίες και την εκκλησία, να τη βγάζουν καθαρή με φοροελαφρύνσεις, διακανονισμούς και φοροαπαλλαγές.

Σήμερα που οι μύθοι των καπιταλιστικών υποσχέσεων καταρρίπτονται ο ένας μετά τον άλλο και η κοινωνία τρομοκρατείται, χρησιμοποιούμενη ως πειραματόζωο από τους κυβερνώντες και τα ΜΜΕ για την αποδοχή των νέων μέτρων, χρειάζεται η πιο δυνατή ενότητα των κοινωνικών δυνάμεων. Μπροστά στον ολομέτωπο πόλεμο που δέχονται οι εργαζόμενοι από τους κρατούντες, ήρθε η στιγμή να αντιτάξουν το δικό τους πόλεμο με το συνολικό μπλοκάρισμα και την παράλυση όλης της αγοράς, σε πείσμα όλων των κομματικών και κρατικοσυνδικαλιστικών επιτελείων. Όχι για την επίλυση της κρίσης, αλλά για το μετασχηματισμό και την όξυνση του αγώνα σε κοινωνική δύναμη ανατροπής.

Η έξοδος από το καθεστώς εξαιρέσης.

Η εθνική ενότητα διασφαλίζεται πάντα με στρατιωτικά μέτρα , και το ίδιο ισχύει και σήμερα στην οικονομία : η στρατιωτικοποίηση της μέσα από τα συγκεκριμένα μέτρα που εξήγγειλε ο σοσιαλιστής πρωθυπουργός, αφαιρεί με μαθηματική ακρίβεια τη δυνατότητα αξιοπρεπούς επιβίωσης από την πλευρά των εργαζομένων.

Η εξαίρεση που υφίσταται ο εργαζόμενος χρόνια τώρα από τον κόσμο του κεφαλαίου νομιμοποιείται με τον πιο ρητό τρόπο από τον υψηλό προστάτη, το κράτος. Με την 12ωρη και πλέον εργασία του και την καθολική προσφορά των σωματικών , πνευματικών και ψυχικών δυνάμεών του ο εργαζόμενος στερείται ζωής έξω και πέρα από την εργασία. Είναι ό,τι εργάζεται , είναι ό,τι αλλοτριώνεται, είναι ό,τι καταναλώνει. Με άλλα λόγια ο εργαζόμενος εξαιρείται από πολίτης , από ύπαρξη. Η ωμή αφαίρεση των κεκτημένων δικαιωμάτων, του χρόνου, της κατοικίας, της διατροφής, της μετακίνησης, της επιλογής επιβάλλεται μέσα από την αφαίρεση της δυνατότητας πρόσβασης σε αυτά. Ο εργαζόμενος μετασχηματίζεται σε γυμνό και στρατοπεδευμένο άτομο , στον απόλυτο πια έλεγχο

του κεφαλαίου και του κράτους. Δεν αντιμετωπίζεται ως πολίτης Β κατηγορίας με μειωμένη πρόσβαση στην εξουσία της ζωής του αλλά ως μη πολίτης, ως denizen. Ίσως τα παραπάνω είναι το τελευταίο σκαλοπάτι για τη θεμελίωση ενός καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού που θα ορίζει τη ζωή και το θάνατο.

Και βέβαια κανείς από όσους είχαν και έχουν την πρόθεση κατάληψης της εξουσίας δεν πρόδωσαν το κεφάλαιο. Ούτε καν αυτοί που παριστάνουν τους αντικαπιταλιστές τόλμησαν να το υπονομεύσουν. Γαντζωμένοι στην εξουσία σχεδιάζουν μέτρα για την ανάπτυξη, για την οικονομία, για τα αφεντικά, είτε κρατικά είτε ιδιωτικά.

Το φανταστικό του ιστορικού ρόλου της εργατικής τάξης έχει οριστικά αποδράσει παρόλο που παραμένει στα μυαλά κάποιων χωρίς καμιά αξία χρήσης. Η ανέξοδη ενασχόληση με το “εργατικό κίνημα” ή έχει κίνητρο συνδικαλιστικές - πολιτικές φιλοδοξίες ή εντάσσεται στους γνωστούς - παραδοσιακούς - προβλέψιμους ρόλους. Αν στο παρελθόν είχε πολύ αίμα αυτή η ιστορία στο παρόν δε διατίθεται ούτε ρανίδα από τους ενδιαφερόμενους. Το εργατικό είναι βαθιά κοινωνικό ζήτημα και ως τέτοιο δεν μπορούμε να το εμπιστευτούμε σε μικρούς ή μεγάλους συνδικαλιστές, σε μικρά ή μεγάλα κόμματα. Η διευθέτηση, η εκπροσώπηση βρίσκεται σε κρίση. Δεν υπάρχει τίποτε ενιαίο για να εκπροσωπηθεί. Με τρικ, ψευτοακτιβισμούς, και αγανάκτηση για τα μέτρα μόνο μια απειλή δημιουργείται: η πρόκληση ανίας.

Υπάρχουν οι “φοβισμένοι”, οι “σοκαρισμένοι” όπως λένε για την πλειοψηφία των εργαζόμενων όλοι όσοι προσπαθούν να δικαιολογήσουν την αναξιοπιστία τους. Αυτοί που δεν κατέβηκαν στο δρόμο. Να πάνε πού; Στη ΓΣΕΕ, στο ΠΑΜΕ; Όλοι με δόλια κίνητρα. Ψηφοθηρία, ψηφοθηρία, ψηφοθηρία.

Ας μιλήσουμε ξεκάθαρα. Για ένα επαναστατικό εργατικό κίνημα. Για όταν η οργή ξεσπάσει τίποτε να μην είναι το ίδιο. Και ένα τέτοιο εργατικό κοινωνικό επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί σε

καμιά περίπτωση να υιοθετήσει ως λύση, απέναντι στο τέλος των καπιταλιστικών υποσχέσεων, τον κρατικό καπιταλισμό σε αδιέξοδο. Το κράτος ανεξαρτήτου ιδεολογίας όταν σχεδιάζει, σχεδιάζει καπιταλιστικά.

Η έξοδος είναι η ανάληψη ελέγχου της παραγωγής, του χρόνου εργασίας, του προϊόντος, της διανομής, ο επαναπροσδιορισμός της ανάπτυξης, της κατανάλωσης.

Ο κοινωνικός έλεγχος των αναγκών, των επιθυμιών, μέσα από την ανάπτυξη συλλογικών αμεσοδημοκρατικών, αντιεμπορευματικών, αντικοινοβουλευτικών, αντικρατικών μορφών κοινότητας, αγώνα, και αλληλεγγύης είναι το πρόταγμά μας σήμερα. Ένας νέος πολιτισμός των εργαζομένων να αναδυθεί. Όλα αυτά με τα άδοξα προτάγματα της άμεσης δράσης, της άμεσης δημοκρατίας, της μη κατάληψης εξουσίας, των ανοιχτών συνελεύσεων, της ανοιχτής ζωής, για την επαναλειτουργία της κοινωνίας.

Πρόταση για τη Δημιουργία Μαχητικής Εργατικής Εφημερίδας (ΔΡΑΣΗ)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥΣ ΔΕ
ΧΩΡΑΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ
ΑΥΤΟΙ ΔΕ ΧΩΡΑΝΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ

Αφού επί δεκαετίες ολόκληρες απομύζησαν αμύθητα κέρδη, εκμεταλλευόμενοι σε αφάνταστο βαθμό την εργασία και τη φύση, και εξασφαλίζοντας συναίνεση και κυριαρχία με το μύθο μιας ασύλληπτης καταναλωτικής αφθονίας, σήμερα ζητάνε θυσίες για να διασωθούν. Έχουν λένε κρίση...

Κρίση για την κυρίαρχη πολιτική και οικονομία είναι όταν τα κέρδη των επιχειρήσεων πέσουν κάτω από ένα ποσοστό. Αντίθετα, όταν πέφτουν οι μισθοί αυτό είναι ανάπτυξη. Κρίση είναι όταν δεν μπορούν να αποπληρωθούν τα δάνεια που οι τράπεζες τα έχουν εισπράξει διπλά και τριπλά μέσω της επίσημης τοκογλυφίας. Ανάπτυξη είναι όταν όλος ο κόσμος δανείζεται για να καλύψει τις βασικές του ανάγκες ή για να αποκτήσει τα πολυδιαφημισμένα νέα κάθε φορά άχρηστα προϊόντα του καταναλωτισμού. Κρίση είναι όταν σου λένε ότι δεν έχει δουλειά και γι' αυτό πρέπει να δουλέψεις λιγότερο και να πάρεις ακόμη λιγότερα ή να απολυθείς. Ανάπτυξη είναι όταν σου λένε ότι υπάρχει πολύ δουλειά και γι' αυτό πρέπει να δουλεύεις περισσότερο με τα ίδια λεφτά αλλιώς θα απολυθείς. Με λίγα λόγια, η κρίση επιχειρεί να αποτελειώσει ότι έμεινε όρθιο από την ανάπτυξή τους.

Τι και ποιος, να διασωθεί λοιπόν; Η στρατηγική κράτους-κεφαλαίου για την υπέρβαση της κρίσης, που υλοποιεί με συνέπεια η εκάστοτε κυβέρνηση, με τη συναίνεση όλου του καθεστωτικού τόξου κομμάτων και συνδικαλιστικών φορέων, καθώς και με την ενεργή στήριξη των διεθνών πολιτικοοικονομικών οργανισμών εξουσίας και κυριαρχίας του κεφαλαίου (ΕΕ, ΔΝΤ) είναι απλή: τα θέλουμε όλα! Θέλουν ευέλικτη απροστάτευτη εργασία, πλήρη αποικισμό όλων των τομέων της ζωής από το κεφάλαιο και από το κράτος ολικής επιτήρησης και καταστολής, ικανών να διεισδύσουν και στις πιο μύχιες πτυχές της ζωής ατόμων και συλλογικοτήτων, εκμεταλλευτικό έλεγχο και κατασταλτική διαχείριση των ροών

των μεταναστών, «πράσινη» αγορά των καταστροφών της φύσης, υπακοή για την εξασφάλιση κοινωνικής και εργασιακής ειρήνης, ολοκληρωτική κυριαρχία επί της πληροφορίας, της γνώσης και του πολιτισμού.

Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός, απελευθερωμένος ο ίδιος από κάθε φραγμό κίνησης -πέρα από αυτούς που μπορεί να ορθώνουν οι κοινωνικοί ταξικοί αγώνες- και τα αφεντικά λένε ωμά στους εργαζόμενους: Σας περιθωριοποιούμε, σας κάνουμε τη ζωή και την εργασία λάστιχο, σας απολύουμε, σας χρησιμοποιούμε όταν και όπως θέλουμε για την αύξηση των κερδών μας. Η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης είναι πλέον ευθύνη των ίδιων των εργαζομένων. Τα ανθρώπινα απορρίμματα είναι το μεγαλύτερο μέρος των διογκούμενων απορριμμάτων τόσο της κρίσης όσο και της ανάπτυξης.

Όλα πια βρουν ότι η κοινωνία που είναι βασισμένη στην εκμετάλλευση της εργασίας, την κρατική κυριαρχία, την ιδιοκτησία, τον ανταγωνισμό, την ιεραρχία, την αντιμετώπιση της φύσης ως οικονομικό πόρο, τον παραγωγισμό, δεν έχει άλλο μέλλον να μας προσφέρει από αυτό της σύγχρονης τεχνοεπιστημονικής βαρβαρότητας, αποξένωσης, αλλοτρίωσης και καταστροφής.

Απέναντι σε αυτή την ολοκληρωτική επίθεση ο κόσμος της εργασίας δεν μπορεί να αντιπαραθέσει τίποτα λιγότερο παρά το τα θέλουμε όλα! Θέλουμε όλο τον πλούτο που παράγουμε, την αλλαγή του εκμεταλλευτικού και δεσποτικού τρόπου παραγωγής του, την αλλαγή και του ίδιου του άχρηστου και καταστροφικού για τον άνθρωπο και τη φύση πλούτου. Θέλουμε οι βασικές μας ανάγκες (τροφή, στέγη, παιδεία, υγεία, ασφάλιση, πληροφόρηση, πολιτισμός) να καλύπτονται για όλους, χωρίς καμιά διάκριση, με μη εκμεταλλευτικούς, αγοραίους, κρατικούς, ή κυριαρχικούς προς τη φύση όρους, ως κοινά δωρεάν προσβάσιμα σε όλους δημόσια κοινωνικά αγαθά, που διαχειρίζονται οι άνθρωποι με συνεργατικούς, ισότιμους και κοινωνικά αλληλέγγυους όρους.

Θέλουμε ο χώρος να συγκροτείται ως δημόσιος κοινωνικός χώρος κοινοτικών μορφών αυτοδιεύθυνσης και δημιουργίας. Θέλουμε η φύση να αποτελεί συμμαχική δύναμη της συλλογικής μας προσπάθειας, οργανικό στοιχείο μιας ζωής απαλλαγμένης από πλαστικές ανάγκες και ιδιοκτησιακό εγωισμό.

Απέναντι σε αυτές τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας στέκονται εχθρικά οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, γιατί ως προκεχωρημένα φυλάκια του κράτους μέσα στο εργατικό κίνημα αποτελούν τους θεματοφύλακες της ανάπτυξης των αφεντικών, της ανταγωνιστικότητας, της παραγωγικότητας. Επιδιώκουν “εθνικά υπεύθυνους” ρόλους, είτε με εθιμοτυπικές λιτανείες, είτε στα τραπέζια του διαλόγου. Στόχος τους είναι η εξασφάλιση της κοινωνικής ομαλότητας και συναίνεσης, η οποία στα χέρια της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας μεταφράζεται σε «κοινωνική υποταγή», η διαπραγμάτευση της τιμής της εργατικής δύναμης στα πλαίσια πάντα της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Γι’ αυτό και σπεύδουν σήμερα να δηλώσουν “παρών” στην “εθνική προσπάθεια” για υπέρβαση της κρίσης.

Την ίδια στιγμή, ο συνδικαλισμός τύπου ΠΑΜΕ, διατηρώντας τα ίδια γραφειοκρατικά και ιεραρχικά χαρακτηριστικά και επιδιώκοντας να αναδειχθεί σε μια ΓΣΕΕ στη θέση της ΓΣΕΕ, είναι εχθρικός απέναντι σε κάθε ανεξάρτητη εργατική δράση που ξεφεύγει από τον έλεγχο του, δίνει τη “μάχη” της πολιτικής διαμαρτυρίας, της κομματικής καταγραφής και των κοινοβουλευτικών διεξόδων και όχι της πραγματικής μαζικής και μαχητικής από τα κάτω σύγκρουσης με το κεφάλαιο και τους κυβερνώντες.

Όλες οι προτάσεις “ανακούφισης”, “ανάσχεσης”, “διεξόδου” από την κρίση στην ουσία ζητάνε επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, στην “ομαλότητα” της καταστροφικής για τον άνθρωπο και τη φύση καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δεν υπάρχει σε αυτές ούτε ίχνος πραγματικής ανακούφισης, ανάσχεσης ή διεξόδου από την καταθλιπτική κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι/

ες, οι άνεργοι/ες, οι νέοι/ες, οι μετανάστες/τριες, σήμερα. Μόνο η μετατροπή της κρίσης σήμερα σε πολιτική επαναστατική κρίση συνολικής αμφισβήτησης και ανατροπής του συστήματος που γεννά τη σύγχρονη δυστυχία μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική βελτίωση της θέσης του εργαζόμενου κόσμου.

Γι' αυτό δε διεκδικούμε «κάτι από τα κέρδη τους», αλλά όλο τον πλούτο που παράγει ο εργαζόμενος σήμερα, μαζί με την ανάγκη για αλλαγή αυτού του πλούτου. Δε διεκδικούμε απλά «υπεράσπιση, ή ρεαλιστική μείωση των ωρών εργασίας» ή «δουλειά για όλους», αλλά τη ριζική πανκοινωνική μείωση του χρόνου και την αλλαγή του περιεχομένου της εργασίας για όλους, γιατί θέλουμε να κάνουμε μέτρο του πλούτου τον ελεύθερο χρόνο, να ανατρέψουμε την εργασία της «ανταγωνιστικότητας» και της «αποδοτικότητας» που απομονώνει και αποξενώνει και να την μετασχηματίσουμε σε ελεύθερο συνεργατικό και δημιουργικό κοινωνικό πράττειν. Δε διεκδικούμε απλά «απαγόρευση των απολύσεων», «κρατικοποιήσεις» και «προγράμματα σωτηρίας», αλλά την διεκδίκηση όλης της παραγωγικής διαδικασίας, την επανάκτηση του κοινωνικού πλούτου με την παράλληλη δημιουργία κοινωνικών αμεσοδημοκρατικών αντιθεσμών.

Δε διεκδικούμε απλά «κρατική» παιδεία, υγεία, ασφάλιση, αλλά τη ριζική αλλαγή των λειτουργιών, των μεθόδων και του περιεχομένου τους, στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης και των δημόσιων κοινωνικών αναγκών και της απελευθέρωσής τους από τη δικτατορία του κράτους και της αστικής ιδεολογίας.

Δεν καταγγέλλουμε απλά τα σύμφωνα σταθερότητας ή τις αποφάσεις των ευρωπαϊών υπουργών, αλλά δρούμε για τη διεθνιστική επαναστατική αποδέσμευση και διάλυση όλων των μηχανισμών και διεθνή οργανισμών διακρατικής εξουσίας και οικονομικής κυριαρχίας (Ε.Ε., ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κλπ), με δράσεις που θα ενώνουν τους εργαζόμενους απέναντι στον κοινό εχθρό πέρα από εθνικά σύνορα και “εθνικές οικονομίες”.

Δεν αναγνωρίζουμε στα μορφώματα του καθεστωτικού συνδικαλισμού (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες) ότι εκπροσωπούν τους εργαζόμενους της βάσης. Απεναντίας λειτουργούν ως μεσολαβητές της άμβλυνσης των κοινωνικών αντιστάσεων που ξεπουλούν αγώνες. Αντίθετα, οργανωνόμαστε και παλεύουμε, με πραγματικά ανεξάρτητο και αυτόνομο τρόπο, με συνελεύσεις και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες βάσης, με πρωτοβάθμια σωματεία και επιτροπές βάσης συγκροτημένα σε αυτή την κατεύθυνση, ενώνοντας όλα τα τμήματα των εργαζομένων, Ελλήνων και μεταναστών, πέρα από συντεχνιακές και επαγγελματικές περιχαράκώσεις, με οριζόντιο πανεργατικό συντονισμό τους χωρίς γραφειοκρατικές ή «ταξικές» εκπροσωπήσεις.

Θέλουμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός πραγματικού αντίπαλου δέους απέναντι στην ολοκληρωτική επίθεση του κεφαλαίου και του κράτους, στους «ειδικούς», τα «δεξιά» και «αριστερά» αφεντικά, που να αφορά την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία, ενός μαχητικού και ακηδεμόνευτου εργατικού κινήματος βάσης και χειραφέτησης, της αδιαπραγμάτευτης διεκδίκησης των αναγκών και των επιθυμιών μας και της ανάπτυξης συλλογικών αμεσοδημοκρατικών, αντιεμπορευματικών, αντικοινοβουλευτικών, αντικρατικών μορφών κοινότητας, αγώνα, αλληλεγγύης, εργατικού πολιτισμού.

Σε αυτή την κατεύθυνση καλούμε στη συνδιαμόρφωση μιας ακηδεμόνευτης ανοιχτής εφημερίδας ΔΡΑΣΗΣ για τη χειραφέτηση του κόσμου της εργασίας, φωνή αντιπληροφόρησης από τους χώρους δουλειάς, άμεσης έκφρασης όλων των αόρατων από τους κατεστημένους θεσμούς πολιτικής και συνδικαλιστικής εκπροσώπησης και διαμεσολάβησης, ενότητας εργαζομένων-ανέργων-νέων-μεταναστών, μαχητικής παρέμβασης σε κάθε πρόβλημα και μάχη σε κάθε χώρο δουλειάς. Αλλά και βήμα έμπρακτων μορφών αλληλεγγύης και συσπείρωσης ώστε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους

για να αλλάξουν τη ζωή τους. Για την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη, για τη συνολική επίθεση των αξιών, κριτηρίων, λογικών και πρακτικών της καθολικής εργατικής και κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης.

**ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΡΑΤΟΥΣ-
ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ-ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ
ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΟΠΛΑ ΜΑΣ
ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΝΑ
ΒΑΘΥΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ**

Αγροτικό : Προοπτικές και Πρόταση

Δεκαετίες τώρα η αγροτική πολιτική σχεδιάζεται με βάση τις ανάγκες των εταιριών προμήθειας αγροεφοδίων, των εταιριών τυποποίησης και διακίνησης προϊόντων, με βάση το συμφέρον των μεγαλοκαλλιεργητών. Οι αυθαίρετοι οργανισμοί τροφίμων και εμπορίου δίνουν την κατεύθυνση ενώ κυβέρνηση και ευρωπαϊκή ένωση εφαρμόζουν τις αγροτικές πολιτικές και είναι αυτοί που προσφέρουν “εγγύηση” στους αγρότες για να τις ακολουθήσουν. Όταν όμως μπροστά στο αδιέξοδο έρχεται η στιγμή να απολογηθούν τα φορτώνουν όλα στους “προβληματικούς” αγρότες. Αποκρύπτουν ότι στην ουσία όλα γίνονται για τη διαχείριση του μισού σχεδόν προϋπολογισμού της Ε.Ε. ενός τεράστιου ποσού που αφορά την Κοινή Αγροτική

Πολιτική (Κ.Α.Π.). Μια πολιτική κερδοσκοπιού με θύματα τους αγρότες, τις τοπικές κοινωνίες και τους καταναλωτές.

Έχουν θέσει σε ομηρία εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες στην Ελλάδα

Σε οικονομική ομηρία με την υπερχρέωση στις τράπεζες για την αγορά μηχανημάτων, εξοπλισμού, σπόρων, φυτοφαρμάκων, λιπασμάτων για τη στήριξη των καλλιεργειών που οι εταιρίες προμήθειες επιβάλλουν.

Σε κοινωνική ομηρία με τη συρρίκνωση της αγροτικής κοινωνίας λόγω των οικονομικών αδιεξόδων. Της απαξίωσης και τους αποκλεισμού του αγρότη στο χωράφι που οι διακινητές των προϊόντων επιβάλλουν.

Από τη μια χρησιμοποιούν τον αγρότη για να διακινήσουν τεράστια ποσά που θα καταλήξουν στα ταμεία των εταιριών τους και από την άλλη συγκροτούν πολιτικές “αλληλεγγύης” δίνοντας ψίχουλα στους οικονομικά εξοντωμένους.

Η πολιτική των επιδοτήσεων είναι ο θάνατος του μικρού παραδοσιακού αγρότη

Το μεγάλο κομμάτι των επιδοτήσεων αφορά εταιρίες τυποποίησης και διακίνησης προϊόντων, μεγαλο-καλλιεργητές χιλιάδων στρεμμάτων ακόμη και κατασκευαστικές εταιρίες εγκαταστάσεων και υποδομών. Αυτές που εισπράττουν οι αγρότες καταλήγουν πάλι στις προμηθευτικές εταιρίες αγροεφοδίων από τις οποίες εξαρτώνται οι κατευθυνόμενες καλλιέργειες. Το πρότζεκτ μιας ή πολλών τέτοιων εταιριών έγινε πολλές φορές ο λόγος επιλογής της μια ή της άλλης καλλιέργειας. Οι μελέτες για την εισαγωγή και ανάπτυξη μιας καλλιέργειας στηρίχτηκαν συνήθως σε αυθαίρετα οικονομικά δεδομένα. Οι αγρότες πάντα σύρονταν πίσω από αυτούς τους κεντρικούς σχεδιασμούς με αποτέλεσμα την υπερχρέωση τους και το καλλιεργητικό αδιέξοδο.

Η πολιτική των επιδοτήσεων και των κεντρικά σχεδιαζόμενων καλλιεργείων αναπτύσσει τη μεγάλη, εντατική και βιομηχανοποιημένη καλλιέργεια που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο από μεγάλες γεωργικές επιχειρήσεις με τις οποίες θα ασχοληθούν προφανώς κάθε είδους επιχειρηματίες και όχι φυσικά ο μικρός αγρότης.

Η επιβίωση και η αυτονομία των αγροτών είναι το μεγάλο και μακροπρόθεσμο κοινωνικό κέρδος.

Η κοινωνία θα πρέπει να αντιληφθεί (οι έμποροι, οι τεχνίτες, οι υπάλληλοι, όλοι) ότι η αυτόνομη παραγωγή των αγροτικών προϊόντων, η ανεξάρτησή της από τα οικονομικά λόμπι είναι ανεξάρτηση όλων από αυτά. Είναι ανεξάρτηση της ίδιας της κοινωνίας αφού τα αγαθά που παράγονται θα καταλήξουν σε αυτή.

Έτσι το αγροτικό ζήτημα δεν μπορεί παρά να είναι ζήτημα όλων. Οι κανόνες ορθής γεωργικής πρακτικής, το μπρώο αγροτικών επιχειρήσεων, η οργάνωση της κρατικής παρέμβασης στη λειτουργία της αγοράς, η θέσπιση συνταγολογίου για φυτοφάρμακα

είναι μέτρα που το πολιτικό σύστημα προωθεί για τη δική του διάσωση ως διεκπεραιωτή των οικονομικών συμφερόντων που υπηρετεί. Πρόκειται για πολιτικές που αφορούν όλη την κοινωνία επειδή οι αγρότες δεν είναι απλώς μια επαγγελματική τάξη. Αγρότης μπορεί να είναι ο καθένας που το επιθυμεί και όταν το επιθυμεί. Η απόλυτη καταγραφή που επιχειρείται θα θέσει εκτός παραγωγής χιλιάδες αγρότες που κάνουν κι άλλη δουλειά για να τα βγάλουν πέρα, θα θέσει εκτός παραγωγής την κοινωνία οδηγώντας την στην απόλυτη εξάρτηση. Θα πρέπει να αφαιρεθεί το δικαίωμα γεωργικής ενασχόλησης από μεγαλο-γιατρούς, μεγαλο-δικηγόρους, μεγαλο-επιχειρηματίες που με τα κεφάλαιά τους αγοράζουν γη και αναπτύσσουν καλλιέργειες μειώνοντας το εισόδημα των αγροτών.

Ενάντια στην κεντρική πιστοποίηση

Η αποσύνδεση της διαδικασίας παραγωγής από την καθυπόταξη στους ιδιωτικούς οργανισμούς ελέγχου και πιστοποίησης και τις αντίστοιχες υπηρεσίες αγροτικής ανάπτυξης (ΟΠΕΓΕΠ), είναι η βάση για να μπορέσει ο αγρότης να βρει το δικό του δρόμο στην επανάκτηση της εμπιστοσύνης στην κοινωνία. Ο στόχος μας δεν μπορεί να είναι άλλος από τη δημιουργία μιας σύγχρονης αγροτικής συνείδησης οργανώνοντας την κοινωνική εμπιστοσύνη ως αντίβαρο και ως εγγύηση της πραγματικής διασφάλισης της ποιότητας και πιστότητας των γεωργικών προϊόντων.

Απεξάρτηση από την κρατική και κομματική κηδεμονία

Οι συνεταιρισμοί στην Ελλάδα λειτούργησαν ως διεκπεραιωτές των κεντρικών σχεδιασμών για τη γεωργία και ως διαχειριστές χρημάτων ρουσφετολογικού χαρακτήρα και εξυπηρέτησης πρόσκαιρων αναγκών. Μοιραία οδηγήθηκαν στην χρεωκοπία συμπαρασύροντας χιλιάδες αγρότες σε ένα φαύλο κύκλο απελπισμένων κινήσεων. Όταν οι συνεταιρισμοί ξεκινούν από τα πάνω, από το κράτος δηλαδή ή το κόμμα, δεν μπορούν να έχουν άλλη κατάληξη. Όταν το άτομο δεν διασφαλίζει αυτό το

ίδιο την απόφαση του συνεταιρισμού αλλά και την εκτέλεση της απόφασης και αναλαμβάνει ο κομματικός επιτετραμμένος ή ο άνθρωπος του βουλευτή, τότε δεν υπάρχει καμιά απολύτως διασφάλιση. Ο αγροτικός συνδικαλισμός, ελεγχόμενος από τα πολιτικά κόμματα, αρκέστηκε στο να διεκδικεί αυτά που η κάθε κυβέρνηση υποσχόταν, οδηγώντας την αγροτιά στη ζητιανιά σε μια αγορά - ρουλέτα με στημένο γκρουπιέρη.

Το νέο μοντέλο συνεργατισμού, ο σύγχρονος αυτόνομος συνδικαλισμός

Είναι πολλοί οι αγρότες που ήδη απορρίπτουν τα συνδικαλιστικά όργανα και προκαλούν ανοιχτές συνελεύσεις με άμεση δημοκρατία και χωρίς πάτρωνες. Η λαϊκή συνέλευση στο μπλόκο του Ισθμού πέρσι, η συνάντηση των αγροτών στις Ρίζες της Αρκαδίας, η συνάντηση στην Κατούνα της Αιπ/νίας, οι ανεξάρτητες συνελεύσεις στα περισσότερα από τα φετινά μπλόκα είναι ο καινούριος αέρας που πνέει στον αγροτικό κόσμο. Ανοιχτές συνελεύσεις χωρίς κομματικούς καθοδηγητές είναι η σύγχρονη πρόταση και φαίνεται να έχει τέτοια δυναμική ώστε να βάλει στη γωνιά κόμματα και τα διάφορα συμφέροντα και σκοπιμότητες.

Μπορεί οι συνεταιρισμοί να ταυτίστηκαν με τη ρεμούλα και τη χρεοκοπία όμως χωρίς συνεργασία δεν μπόρεσε ποτέ καμιά κοινωνική δύναμη να επιβιώσει. Το νέο μοντέλο συνεργατισμού έρχεται και αυτό από την ίδια τη συμπεριφορά αγροτών με συνείδηση, όχι συντεχνιακή αλλά με βάση την κοινωνική αλληλεγγύη σε γνωστικό και οικονομικό επίπεδο. Διεπαγγελματικές ελεύθερες ενώσεις αγροτών, γεωπόνων, ειδικών τεχνολόγων, καταναλωτών, σε τοπικό επίπεδο, με αντικείμενο τον τοπικό γεωργικό σχεδιασμό και την ορίζονται διακίνηση των προϊόντων. Ό,τι ήταν να δώσει το πολιτικό σύστημα το έδωσε και μάλιστα με τον πιο καταστροφικό και αδιέξοδο τρόπο. Καιρός να γνωρίσουμε τις δικές μας δυνάμεις και να αναμετρηθούμε με τους αυθαίρετους οργανισμούς σε τοπικό και διεθνές επίπεδο. Οργανισμοί που διαχειρίζονται το

50% περίπου του προϋπολογισμού της Ε.Ε. με μια ζυγαριά που πάντα γέρνει στην πλευρά των εταιρικών οικονομικών λόμπι και των μεγαλο-καλλιεργητών.

Από το αδιέξοδο στην επανασυγκρότηση

Μπροστά στο απόλυτο αδιέξοδο που έχουμε περιέλθει σήμερα έχουμε καθήκον να αναστοχαστούμε: οδηγηθήκαμε σε αυτό επειδή αφήσαμε τις ζωές μας στα χέρια άλλων. Στα χέρια των εκάστοτε κυβερνήσεων, στα χέρια μιας οικονομικής διάρθρωσης που στόχο είχε να γεμίζει ξένα πορτοφόλια. Από αυτούς, δηλαδή από τις εταιρίες, τους συνεταιρισμούς, τα κόμματα, την κυβέρνηση, την ΕΕ δεν μπορούμε πλέον να περιμένουμε τίποτε. Έχουμε ακόμη στα χέρια μας τη γη, τη τεχνογνωσία, τη γνώση της παράδοσης. Έχουμε με λίγα λόγια τη δύναμη. Τη δύναμη του ατόμου, τη συλλογική δύναμη της κοινωνίας.

- Να συνεχίσουμε να κρατάμε τους δρόμους μέχρι να εξασφαλίσουμε τις αποζημιώσεις (και όχι ενισχύσεις όπως τις λένε) που μας οφείλουν λόγω του αδιέξοδο στο οποίο μας έχουν φέρει.
 - να διαγραφούν τα χρέη των μικρομεσαίων αγροτών: πρόκειται για χρήματα που έχουν εισπράξει οι εταιρίες αγροεφοδίων
 - να επιστραφεί ΦΠΑ 15% και όχι τα ψίχουλα που υπόσχονται
 - να καθαρίσει η έρα από το σιτάρι με την αποπομπή των μεγαλοεπιχειρηματιών - αλεξιπτωτιστών “αγροτών”
 - καμιά εμπιστοσύνη στις «φιλοαγροτικές» προτάσεις της κ. Μπατζελή για “νέου” τύπου συνεταιρισμούς
 - είμαστε με τα μπλόκα της αντίστασης και όχι του κομματικού συμβιβασμού
 - να συνεχίσουμε τη ζωή μας στα χωράφια με νέα πνοή, νέα σχέδια που αυτή τη φορά θα καταστρώσουμε μόνοι μας, μέσα στις κοινότητες που ζούμε, με τις τοπικές κοινωνίες μας
- ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΘΑ ΧΑΡΑΖΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ**

Πρόταγμα

Πολιτικό πρόταγμα δε σημαίνει κάποιο ιδεολογικό/εγκεφαλικό κατασκεύασμα, κλειστό σύστημα σκέψης ή η μοναδική αλήθεια ή η λεπτομερής περιγραφή της τέλει κοινωνίας. Πολιτικό πρόταγμα σημαίνει ότι η πολιτική μας θεωρία και όραμα είναι στα σημεία που την αποτελούν συνεκτική και συνεπής, εδράζεται μεν στην ανάλυση της πραγματικότητας και αντλεί στοιχεία από αυτήν αλλά δεν παύει να είναι και υποκειμενικός μας πόθος και ως εκ τούτου διαμετρικά αντίθετος με τη λογική των μεσσιανικών λύσεων. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη ως άτομα που βρισκόμαστε μέσα στην κοινωνία και θέλουμε αν αγωνιστούμε όχι για να την αλλάξουμε εμείς αλλά για να συμβάλλουμε όσο μπορούμε να αλλάξει η ίδια τον εαυτό της. Για αυτό το λέμε ξεκάθαρα. Δεν αποσκοπούμε στην κατάληψη της εξουσίας. Αυτό σημαίνει ότι ως Α.Κ. δεν επιθυμούμε να καταλάβουμε την διαχωρισμένη πολιτική εξουσία, είτε κοινοβουλευτικά είτε πραξικοπηματικά,

αλλά θέλουμε όλη η κοινωνία ή η πλειοψηφία της μέσα από θεσμούς πλήρως συμμετοχικούς και αμεσοδημοκρατικούς που θα δημιουργήσει η ίδια για τον εαυτό σε μια απελευθερωτική και χειραφετημένη διαδικασία αυτοθέσμησης. Χρειάζεται μια ατζέντα ανατροπής που θα στηρίζεται σε μια μη εδαφική αλληλεγγύη , σε έναν αγώνα όχι για την κατάκτηση του κράτους αλλά ανάμεσα στο κράτος και το μη κράτος που συγκροτούν οι καταπιεσμένοι . Δεν υπάρχει ιδεολογικός μηχανισμός που να μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτό το έργο , δεν υπάρχουν ολοκληρωμένες λύσεις . Όμως, πρέπει να δημιουργηθούν δεσμοί ανάμεσα στους αγώνες για την οριστική διάλυση των όρων της νέας συναίνεσης . Δεν μπορούμε πια να βασιζόμαστε σε καμιά ιστορική αναγκαιότητα , αλλά στη δράση. Αυτό είναι ένα δύσκολο έργο στο οποίο μπορούν να συνεισφέρουν σχηματισμοί που αρνούνται την κατάληψη της εξουσίας ως αυτοσκοπό και που μπορούν να σταθούν πλάι στα κινήματα όχι ως μεσολαβητές αλλά ως ενεργό μέρος , ως σύνδεση ως καταλύτης για την μετατροπή τους σε συντακτικές δυνάμεις. Να κινηθεί , εάν το αποφασίσει, η κοινωνία στην κατεύθυνση της άμεσης δημοκρατίας σημαίνει, όπως μας έχει δείξει η παγκόσμια ιστορική εμπειρία, να κινηθεί στην κατεύθυνση της ισότητας, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Μιας κοινωνίας χωρίς οικονομική ανισότητα, που το προϊόν της εργασίας θα το απολαμβάνει το σύνολο της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που όλοι και όλες θα μπορούν να είναι διαφορετικοί και ταυτόχρονα ίσες. Μιας κοινωνίας που θα απελευθερώνει τα άτομα από τα ταμπού και θα τα ενθαρρύνει να εκτυλίξουν τη δημιουργικότητά τους. Μιας κοινωνίας που θα είναι σε θέση να αμφισβητεί τον ίδιο της τον εαυτό καθιστάμενη έτσι υπεύθυνη για την ίδια την ιστορία της. Ο δρόμος είναι δύσκολος αλλά ξέρουμε ότι περπατώντας τον χαράσσουμε.

Προτεινόμενες Δράσεις

Ζητήματα Πανελλαδικού Συντονισμού 2010

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση επιχειρεί τη συγκρότηση και την προώθηση της συμμετοχής στην πολιτική διεργασία των κοινωνικών κινημάτων. Ο δημόσιος χρόνος μέσα από την αλληλεπίδραση και τη διάδραση αναδεικνύει τις αιχμές της πρότασης για τις εργασίες της Πανελλαδικής Συνέλευσης.

NO BORDER

Την τελευταία περίοδο με αφορμή την εξέγερση μεταναστών στο κέντρο κράτησης που βρίσκεται στη Βέννα του ν. Ροδόπης και, παράλληλα, με το περί ιθαγένειας νομοσχέδιο, ανοίγει σ' ένα ευρύτερο κοινωνικό πεδίο το μεταναστευτικό ζήτημα στην ολότητα του. Καλούμαστε σήμερα να βρούμε οι ίδιοι τις λύσεις που θα δικαιώσουν και θα επιλύσουν τις κοινωνικές αντιφάσεις που ανακύπτουν από το μεταναστευτικό ζήτημα, με βάση μια ανθρωποκεντρική προσέγγιση των πραγμάτων, και ενάντια στις επιταγές της εξουσίας που λειτουργεί εχθρικά προς τη διεκδίκηση ζωής από πλευράς των μεταναστών, όταν η ίδια (η εξουσία) αποτελεί τον δήμιο τους, μέσω συνεχών πολεμικών συρράξεων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που κατ' επίφαση το κράτος βαφτίζει «ΕΧΠΑ» είναι στην ουσία κέντρα κράτησης-φυλακές ανθρώπων που το μόνο τους «έγκλημα» είναι η αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής και η φυγή τους από τη δυστυχία που ο πόλεμος, οι πολιτικές διώξεις και η δημιουργηθείσα από την πολιτική του καπιταλιστικού συστήματος φτώχεια έχουν προκαλέσει σε αυτούς και στις κοινωνίες από τις οποίες προέρχονται. Ο νόμος 3536/2005 ονομάζει «ΕΧΠΑ» αυτά που στην ουσία αποτελούν αποθήκες-φυλακές απάνθρωπης διαβίωσης και αποτελούν βασανιστήρια εξευτελισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Στα πλαίσια αυτά, συγκροτήθηκαν πρωτοβουλίες αλληλεγγύης στους νομούς Ροδόπης και Ξάνθης, με σκοπό να δράσουν διεκδικώντας λύσεις, όπως και έγινε. Θεωρούμε ότι το πρόβλημα δεν είναι τοπικό,

αλλά διεθνές. Συγκροτούμε, επομένως, ανοικτή συνέλευση για τη δημιουργία «No Border» στην πόλη της Κομοτηνής, επιδιώκοντας την κινητοποίηση όλων των ενδιαφερόμενων να πλαισιώσουν το εγχείρημα, όπου κι αν βρίσκονται. Το «No Border» θα αποτελέσει ένα δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων, οι οποίες θα δράσουν από κοινού με βασικά χαρακτηριστικά την οριζόντια, άνευ ιεραρχίας, δομή, και την (άμεση) δημοκρατία ως βασική προϋπόθεση στον τρόπο λήψης αποφάσεων. Καθιστά έτσι την ισότητα αδιαπραγμάτευτο γνώρισμα της διαδικασίας η οποία ταυτίζεται με το πολιτικό μας πρόταγμα. Τέλος, το «No Border Action» επιδιώκει την κορύφωση της κινηματικής καμπάνιας το καλοκαίρι του 2010 στην πόλη της Κομοτηνής με την από κοινού συμμετοχή όλων των συνελεύσεων No Border, συλλογικοτήτων, οργανώσεων και μεμονωμένων ατόμων από Ελλάδα και εξωτερικό, που θα αποτελέσουν τον πυλώνα αυτού του εγχειρήματος.

Διεκδικούμε:

- Ελεύθερη μετακίνηση για όλους
- Ιθαγένεια σε όποιον το επιθυμεί

B-FEST

Η διοργάνωση του 1ου Β - FEST το Μάιο του 2009 αναδείχθηκε ως κορυφαίο γεγονός όσον αφορά τη διατύπωση ενός σύγχρονου κοινωνικού λόγου και τις πολιτικές αναζητήσεις και ανησυχίες των κινημάτων. Το Β-FEST αποτελεί το δημόσιο χώρο, όπου συναντούνται τα κινήματα ανοίγοντας δρόμους ελευθερίας και επικοινωνίας μεταξύ τους σε τοπικό και διεθνές επίπεδο. Διαμορφώνεται ήδη η πρόταση για το Μάιο του 2010.

Εco-camping Ενέργειας -μεσοχώρα-εκβολές

Η ενέργεια είναι το κομβικό σημείο όπου συναντώνται όλα τα περιβαλλοντικά κινήματα. Ερωτήματα, όπως το ποια ενέργεια, για ποιον και πόση, διαπερνούν όλο το φάσμα της κοινωνικής και οικονομικής ζωής. Τα μεγάλα φράγματα και η εκτροπή του Αχελώου (κατά ένα μεγάλο μέρος ενεργειακά ζητήματα), έγιναν πόλος δημιουργίας ενός οικολογικού κάμπινγκ με κινηματικό χαρακτήρα, που μετράει ήδη τρία χρόνια διοργανώσεων. Για την φετινή χρονιά η πρόταση έρχεται από την Αιτωλοακαρνανία περιλαμβάνοντας την κοινωνική διεύρυνση και τον πολλαπλασιασμό.

